

KAVIAR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

Olasz brigantik

— A kép eredetije a római kir. muzeumban —

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében
végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

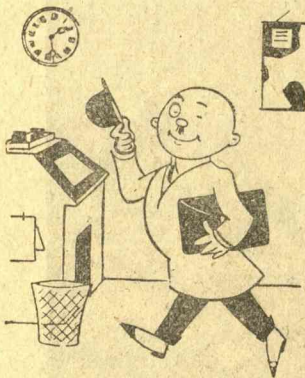

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tá-
rban Timișoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pontosan járó órák, lelkiismer-
tes órajavítások. 25

Gács Ferenc órásnál,
Temesvár - Erzsébetváros, Király-tér 12.

„Covay”

métek után készít garancia
mellett

női és férfi-fehérműt.

Pyjamát a legújabb divat után
olcsó árak mellett. — Hozott
anyagból is vállal.

Temesvár II. 3. Király u. 7.

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyárváros, Fő utca 10.

Fuvós és vonós
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, pontos-
san, olcsón! Hu-
rok, szájharmo-
nikák, okarinák,
gyanta és az ősz-
szes alkalmi részek
állandóan raktáron.

Fényképészet

42

portrait és intereuróknak.
Nagyítások minden kivitelben.
Képes lev. lapok és reklám
lev. lapok bármilyen minta után

Diapozitívek

vetítő reklámoknak ugyszintén
előadásoknak bármilyen beküldött
minta után. Elsőrangú festét.

Bélyegzők

és minden e szakmába vágó
munká. Mindennemű javítások.

Klisék

bármilyen eljárásban. Marot fém-
címkek minden mennyiségben.

Hímző minták

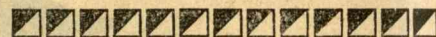
Sablonok és mindenféle hozzávalók.

D. Friedmann

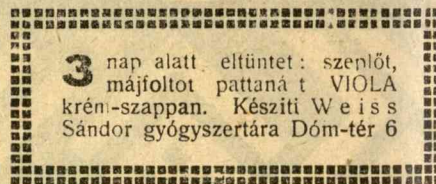
TIMIȘOARA III. Batthányi u. 2.
(Hunyadi ut sarok.)

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá
az anténa-engedély: ez ma min-
den kulturember legfőbb vágya.
Forduljon bizalommal lapunk
szerkesztőségéhez vagy kiadó-
hivatalához, ahonnan levelére
azonnal kap választ díjtalanul.

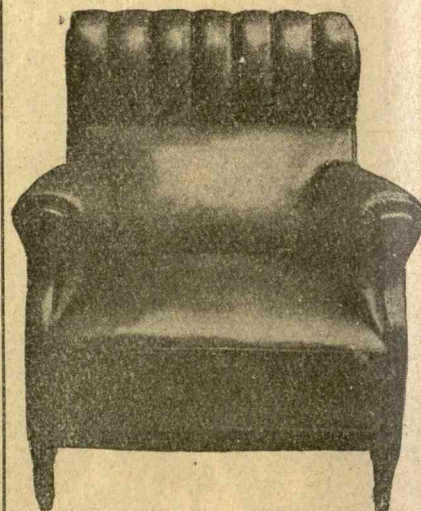
3 nap alatt eltüntet: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Podratzky

Műbutorokárpitos speciális bőr-
butoroknál 37
TIMIȘOARA II. Iskola ucca 10. sz.
Telefon 206.

Elsőrangú Divat-Szalón !

Angol uri- és nőiszabóság!

P. Baiz

Temesvár, I. Belváros
Hunyadi utca 7 szám, I. emelet.

A legelegánsabb és legkényesebb izlés-
nek, megfelelően készülnek legújabb
és legmodernebb angol férfi és női ruhák.

Állandóan bel- és külföldi szövet-
raktár. (16)

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Timisoara (Temesvár) II. kerület
 Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
 rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
 Romániában: Magyar Ált. Hitel-
 bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
 Leszámitoló és Közgazdasági
 bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
 Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
 (Szabadka) és ennek fiókja:
 Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
 Egész évre — — 950 lei
 Fél évre — — 480 lei
 Negyed évre — — 240 lei
 Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. „ 60 c. kor.
 Ausztriában „ 10 silling
 Németország. „ 3 márka
 Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 19 pengő
 Külf. előfizetések külföldi f. szám-
 láinkra fizetendők be. Magyaror-
 szágiak postán, utalványon küld-
 hetik be.

Egyes szám egész Romániában
 20 lei, Bucarestiben 25 lei
 Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
 szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Grabengasse 72

— Eredeti kézirat Wild Oszkártól —

Röder husos ajkai megduzzadva dülledtek kifelé horgas, vastag orra alatt, csapzott haja a szemébe lógott, azokba az ijesztő, vi-zenyős szemekbe. Rekedten mormolta maga elé:

— Igen, csokoládét is kapsz... jó csokoládét!

Fölültette a kislányt otromba térdeire és ott röhögve hintáztta. Kéjesen érezte, amint annak gömbölyű kis fara odasimul erős combjaihoz. A kislány egy csomó cukrot dugott maszatos ujjával a szájába és mohón majszolta az édes csemegét.

A piszkos pincelakás félig ujságpapírossal beragasztott kis ablakán csak alig-alig tudott behatolni egy kis napfény, úgy hogy az egész helyiségben barátságtalan félhomály terjengett.

Röder letette a lányt a térdeiről és zsebéből még egy pár ragadós cukorszemet kotorászott elő:

— Nesze, aztán mindjárt kapod a csokoládét...

A kislány elvette az aján-
 dékot, azután egy tizenkét-
 tizenhároméves kislány ki-

váncsiságával járta körül a szegényes odut, legnagyobb figyelmét mégis csak a kapott cukrokra fordítva, melyeket félve ölelt kis keblére.

Röder otrombán nézett körül a szobában. Szeme egy ládán akadt meg. Fölkapta a sarokban fekvő baltát és egy pár erős csapással szétverte. A forgács ugrálva patlant szanaszét a szobában. Szuszogva hajolt le értük, nehézkesen felemelte őket és bedugta a vaskályhába, mely rozzantan és ócskán ott sötétlett az egyik piszkos sarokban. A száraz, vékony deszka recsegve sercegett föl és nagy vörös lángokat adott, amely imbolyogva nyaldosta körül parázsszá változó darbjait.

A férfi kinézett az ajtón. Sehol senki, minden csendes. Bezárta. A pinceablakra egy fekete, rongyos zsákmareadékot akasztott, azután a lányhoz lépett. Tekintete ijedten vibrált, nem mert annak szemei közé nézni, csak úgy félrenézve kérdezte meg tőle:

— Meleg van mi...?

— Meleg, bácsi.

— Vesdd le szépen a ruhácskádat.

A kislány szégyenlősen süttötte le szemeit, azután élénken vetette fel fejét és felugrott.

— Hiszen már megyek is.

Röder ajkán nyál csurrant végig, szemei ijedten pislogtak.

— Na és a csokoládé?

A kislány mosolyogva válaszolt neki:

— Azért majd eljövök holnap, jó bácsi kérem?

A férfi durva ujjai a kis test felé nyultak és reszketve simogatták végig:

— Nem, nem! Itt maradsz, bácsi mindjárt előkeresi a csokoládét.

Mohó tekintete körülsimogatta a fiatal, puha hust és lassan lehuzta róla a ruhát. A lány félve, szepegve engedte. A férfi már egészen izgatott volt, a kicsiny, fesszes, fehér kis bugyi, hófehér vállak, gömbölyű karok, erős, fejlett combjai vad kéjérzetet korbácsoltak föl benne és legszivesebben már most

rávetette volna magát a lányra, de az abnormális emberek szokott gyávasága fékezte vágyait.

Leült egy rozzant székre és ölébe vette a leányt. Testén vad kéj bizsergett végig, amint újból megtapogathatta és magán érezte gömbölyű kis ülepét. Megsimogatta combjait és azokat a már halványan domborodni kezdő vézna kis halmokat, majd keze lecsuszott a bugyi nyílásához.

Kíváncsian tapogatta végig a szokatlan formákat és csodálkozva érezte furcsa és egyre erősödő elváltozásait.

— Akarod látni mi van itt? — dünnyögte Röder és állatias tekintetében, zavaros szemében kaján öröm fénylett, amint meztelen testén érezte a lány gyöngye kis kezének bársonyos simogatását.

— Jaj de érdekes... — sugta őszinte csodálkozással a kislány és nem is érezte, nem is figyelte meg, hogy a férfi izgatottan simogatja a legintimebb helyeken.

Később azonban ráeszmélt, szégyenkezve akarta eltolni a férfi kezét, de szemé lehunyva remegésén látta, hogy már érzi a simogatás ingerét, már ébredszik benne a leghatalmasabb ösztön!

Rödert a nedves, sikamlós hus teljesen megvadította és elkábitotta, hirtelen fölkapta a leányt és vadul az ágyra dobta.

Az megszeppent és hirtelen kitörő könyzáporral sirni kezdett.

A férfi simogatva csittgatta és combjairól teljesen lefejtette a bugyit. A fejlődő

combok között sötéten húzódott meg egy ködös, buja vágás. Röder szomjas, nedves csókokkal borította el a szűz testet.

A kislány már elhallgatott, már nem is nagyon ficánkolt, fölébredt benne a kéj. Az első, halvány, ösztönös, veszedelmes kéj. Már nem sirt, hanem egy percre mindenről megfeledkezve adta át magát a pillanat gyönyörűségének és kis teste nagyokat szisszenve vonaglott meg.

Röder szemeiben sötét, vad tűz lobogott föl, ledobta tépett ruháit és odavetette magát a lány mellé, az ágyra.

Az fölriadt. Először csodálkozott, azután megijedt és fölsikoltott. Heves fájdalmat érzett, mintha valaki éles késsel bele akarna hasítani elevene husába.

Kiabálni, orditozni kezdett a szörnyű fájdalomtól.

Röder magánkívül feszült rá nehéz testével, leszorította kétségbeesett ficánkolását, kezeit pedig rátapasztotta a szájára.

— Ne ordits... ne ordits hörögte dühödtén, de rátapasztott tenyerét is tulharsogta a kinok között fetregő kis test panaszos sikoltása.

A férfi hallotta, hogy künn ajtók, ablakok nyílnak, csoszogó léptek indulnak meg az udvaron.

— Ne bőgj, te... te...

Két markát dühösen rászorította a lány torkára. Ebben a pillanatban a pinceablak előtt az uccán mintha egy pár járókelő kíváncsian hallgatódzva megállt volna.

Röderbe megremegtető vilámként sujtott a verejtékes,

kétségbeesett félelem. Görcsösen, rémülten, mintha az életét védné, szorította össze még jobban a már csak bugyborékolva, néha - néha fölcsukló, gyenge kis torkot, amíg csak csend nem lett, néma, hálálos csend...

*

A berlini hetedik kerületi rendőrkapitányság ügyeletes fogalmazója hanyagul vette kezébe a kagylót.

— Halló...

— Itt Müller V. Johann, 318-as őrszem...

— Rendben. Mi ujság?

— Kérem sürgősen ki szállni!

— Rendben. Mi történt?

— Kéjgyilkosság!

— Rendben. Hol?

— Grabengasse 72.

— Rendben. Intézkedem.

Csendes ásitást fojtott el, azután megnyomta íróasztalán a csengő mahagoniszínű gombját.

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

izléses kivitelű nyomtatványokat szállít pontos határidőre.

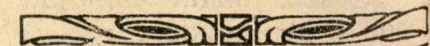
Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén

Ez a hely

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrice kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KREM-nek nem kell már reklám

A reklám az üzlet lelke!

Kereskedők, iparosok, hirdessenek lapunkban!

F Ü R D É S

— Eredeti kézirat —

Béla feje olyan volt, mint amilyen gyönyörű fejeket csak Michel Angelo képein lát az ember. A lány megremegett, amikor fölője hajolt és reszkető kezekkel simogatta végig haját, azután gömbölyű vállait, később már letévedt simogató keze karcsu csipőjére és ruganyos combjaira.

Lili el akart huzódni, de a fiu teljes erővel magához préselte, ajkát az ajkára szorította és sikamlós nyelvvel szinte örülként simogatta meg szápadlását, az ajkait. Ez a kéjes érintkezés mint villanyos áram, delejes erő vibrált végig a lányon. Combjai össze-remegtek és nagy kívánságban feszült oda már ő maga a fiuhoz.

Az ismét elindult egyik kezével. Tenyere vadul belemarkolt a lány gömbölyű farába és magához préselte annak alsótestét.

De ez sem volt elég.

Simogató keze visszacsuszott a térdekre és onnan föllopódkodott a ruha alá.

Lili kipirulva, szégyenkezve igyekezett szabadulni a veszedelmes közellétből.

— Nem... nem szabad...

De a fiu kezei már kis bugyijánál babráltak és diadalmasan, szomjasan nyomultak be annak szűk nyílásán...

Lili dobogó szívvel szaladt föl a lépcsőkhöz, félt, hogy kikap. Már nyolc óra volt és édesanyja szomorúan, ridegen fogadta:

— Hol voltál ilyen sokáig?

— Etussal voltam, anyukám...

— Nála?

— Nem... nem... kinn voltunk a sétatéren...

— Máskor gyere haza korábban, különösen, mikor tudod, vár a fürdő...

Lili örült, hogy csak ennyi szidást kapott és sietve ment a fürdőszobába. Gyorsan bezárta az ajtót és sebtében levetkőzött.

A márványkádban feküdve pe-

dig visszaemlékező borzongással nézte mezitelen testét és hirtelen vad, érzéki vágy lepté meg, milyen nagyszerű lenne, ha így láthatná Béla, meztelen pompájában, amint kigyózó testéből remegve szökik elő büszke melle és ruganyos combjai.

Bélára gondolt és hogy szerelmes. És ez az első szerelme, mely a test forró örömein vonult be a lelkébe.

A falon függő tompafényű, mécsesszerű lámpa violaszínű fényt lehelt a fürdőszoba fehér fayencefalára.

Lili az éjszakára gondolt és megsimogatta fehér testén a férfi csókjainak vörös foltjait. Érezte ugyanazon a helyeken ismét Béla forró, nedves ajkát és felajzott képzelete, fölizgatott képzelete a valóságra visszaemlékezve, elárasztották egész testét azokkal a forró csókokkal.

A forró víz ködös párákat lehelve simogatta körül fiatal tagjait. Kéjesen huzta szét és szorította össze combjait, amelyeket bugyborékolva paskolt a víz és ez a kéjes simogatás olyan volt, mintha a fiu kezei járnának testének misztikus, lányos, bájos részén.

— Siess Lili... — hangzott ki-vülről és a lány összerendezve hunyászkodott a víz alá.

— Igen... nemsokára megvagyok... — erőltette vissza remegve és meg-megcsukolva a választ, azután hirtelen fölemelkedett a kádban. A vízcseppek remegve szökdöstek lefelé testének kigömbölyödő formáin és bódultan, megszedülve, halk csöppenéssel értek vissza a kádba.

Lili kábultan, remegve lépett ki és reszkető testtel állott a nagy tükör elé, amikor pedig magára nézett és megpillantotta karikás, kéjes, kék árnyékba burkolt szeméit, szégyenkezve takarta el karjával az arcát.

— De Lili... hát jössz már...

— Igen...! már... már öltözöm — felelt vissza ijedten a lány és gyorsan végigsikolva keblein és combjain a lágy törülközővel lázas sietséggel nyult egy széken heverő kis inge után, mely még illatos volt, mámoros illatu, fölizgatott remegő lánytestétől...

Égető Sándor

Csodaszülött kislány. A temesvári Fehér Kereszt kórházban néhány nappal ezelőtt egy csodaszülött gyermek látott napvilágot, mely annál érdekesebb, mivel ehhez hasonló születést maguk az orvosok is a legritkább esetek közé soroznak. Nem egy közönséges torzszülöttől van szó, amelyek az orvosi laboratóriumokban ma már nem tartoznak a ritkaságok közé, hanem egy olyan különös, szinte megmagyarázhatatlan jelenségről, amely a maga nemében méltán keltheti a világ orvosai között a legnagyobb szenzációt. Arról van ugyanis szó, hogy az itteni Fehér Kereszt kórházban egy anya olyan leánygyermeknek adott életet, akinek a két lába egybe van növe, a talpa kivan fordítva és az egy lábon öt ujj helyett tíz lábujj fejlődött ki. A lábujjai olyan, mint a hálnak az uszonya. A torzszülöttnak csak felső karjai vannak és rögtön utána következik a kézfej, amelyiken rendszeren megvan az öt-öt ujj, csupán nem hajlítható. A csodaszülött rendszeren jött a világra, az anyja is egészséges. Az ujjszülött öt napig élt, az öt nap alatt rendszeren szopott és azért halt meg, mert hiányzott a végbél nyílása. Ha történetesen végbél nyílása is van, az orvosok véleménye szerint, teljesen életképes lett volna. A csodaszülöttnak minden más szerve normális volt.

Kávéházban, klubhelyiségben és mindenütt kérje lapunkat!

Jövő heti számunk **28** oldalas, illusztrált szám

V I H A R

— Eredeti kézirat. — Irta: PÉK DEZSŐ. —

Az asszony foteljében ült, az ablakon beözönlő késő őszi napfény megaranyozta haját. Mosolygott és várakozó tekintettel nézett a diákra, aki a szemközti széken ült és zavartan rágt a ajkai szélét, szemeit konokul lesütötte, mint aki mondani akar valami nagyot, valami fontosat, de nem meri megkezdeni mondókáját.

A szép asszony, aki egy fél éve lakott itt a Lambertné penziójában, nagyon szerette a diákot, aki lelkes, ügyes, tizenhét éves fiú volt, férfias arccal és tüzes szemekkel. Szintén a penzióban lakott és asztal-szomszédja volt a szép özvegynek, innen is eredt ismeretségük. Szerette, de csak úgy, ahogyan egy szép, fiatal gyereket szokás.

A szép asszony pongyolájából szinte világított a meztelen mell és karok vakító fehérsége, testéből exotikus parfüm illat áradt ki, tele volt vele a szoba.

A fiú hirtelen fölemelte fejét és tekintete belevágott az asszonyéba.

— Mária... Mária... én szeretlek.

Mint egy óriási kolosszus, úgy bukott a lábai elé és rajongó, fanatikus vágygal ölelte át kilátszó, izgatott térdeit. Fejét szinte közéjük furta és remegett a nagy felindulástól, a nagy vágytól.

Az asszony nem tudott szóhoz jutni, hirtelen föl akart ugrani, de azután maradt, tekintete rátévedt az ölelésben heverő selymes, gesztenyebarna, fiús hajra és ösztönszerűleg simogatni kezdte.

És hirtelen megcsapta a fiúból kiáradó szűz öserő, ujjongó, mámoros élet, elfáradt testében új életre kelt a szerelmi vágy, lázas sóvárgással kívánta meg a gyönyört, melyet oly régén megtagadott magától. Meg kívánta ezt a fiút, annak érintetlenségét, fiatalágát, fölemelte az ölébe fáradó fejet és őrjöngő, vad csókokban forrt össze ajkuk.

Az asszony borzongva érezte, hogy a fiú testét forróság járja át, erősen és sóvárogva tapad az övéhez, mint egy fél férfi. És belenézve a szemébe, meglátta bennük a him követelőző rajongó, vágyát, de látta a

romlatlan ártatlanságot is — és komoly felelősség érzete döböntette meg.

Nem, nem... hisz ez még gyerek.

El akarta lökni magától.

— Géza, nem szabad... megörlött.

De a fiú megérezte már, hogy az asszonyban is fölparáztolt a vágy, a teste sajog és jogait követeli. Még lázasabban szoritotta hát magához, hogy megérezte egymás testének, szeszélyes, kéjes alakját, szinte egymásba préselődtek és ajkaik hosszasan szívták egymásból a gyönyört.

— Az asszony még akart ellentállani a kísértésnek, de nem tudott. Hisz kielégületlen volt már nagyon régóta. Teste most vadul követelte jogait és ezt a mindennapos sóvárgást hasztalan igyekezett illúziókkal elcsitítani, az valóságos, husból és vérből való férfit várt és most ez a vad fiú teljesen hatalmába kerítette.

Nem bírta tovább a vad ostromot. Fölugrott és lázasan velkőzve maga hívta ágyába a szép fiút, ezt a bimbózó férfit, aki sikoltva, vergődve engedte magát bevezetett a testi szerelem szent misztériumaiba...

Késő éjszaka volt, amikor megpihentek és az asszony halálisan szégyelte magát. Maga mellé vonta a fáradt fiút, megsimogatta a haját és beszélni kezdett neki

— Géza... ez az este... ez az éjszaka, ezt felejtse el... ez egy eszevesztett vihar volt... amit azonban nem bánok, mert nekem adta egy férfi, egy új férfi első szerelmét... és örülök, hogy az első asszonya én voltam, hogy az én forró karjaim, ölelő testem segítette át a nagy megismerésen és nem egy alávaló, fanyar örömlány karjai közt ébredt rá... Szerettem és vágyom... de ennek mégsem, sohasem szabad ismétlődnie... ennek a gyönyörű egymásraeszmélésnek nem szabad, nem lehet szerelmeskedéssé, viszonyfajulni, ez egy nagy, mámoros örvény, eszeveszett, vad szerelemvihar volt...

A fiú lehajtott a fejét. Ugy érezte, az asszonynak igaza van. Megismerte ábrándjai valóságát és szépen, fenségesen, tisztán ismerte meg. Lebukott az asszony mellé és

hosszas, forrón csókolt meg a kezét. Ott maradt ajkával hőfőhő, sima bőrén és úgy hallgatták amint az óra lassan és halkán elűti a tizenketőt.

A diák akkor némán fölemelkedett forró nászágyáról és csendesen, talán kissé leverten és szomorúan öltözött föl.

Amikor ott állt elmenetelre készen az asszony előtt, már olyan nagyon kicsinek, jelentéktelennek érezte magát, szégyenkezett és a nagy vihar, a szerelem nagy vihara mintha rég, nagyon rég száguldott volna el fölötte, nem most, csak most...

Bezárult mögötte az ajtó és az asszonyt, aki az előbb még erősnek és kijózanodottnak érezte magát, egyszerre fégtelen kábulat, remegő fáradtság fogta el, ágyához tántorgott boldoggá avatott testével, ráborult forró, csókos ajkaival a párnára, hol percekkel azelőtt még a diák fiús, selymes, gesztenyeszínű haja feküdt és besziva illatát, zuhant bele az alvás mélységes, rebbenés nélküli nirvánájába.

Humor.

Egy kisgazda a multkoriban mulatságra volt hivatalos, ahol igen elbáméskodott a hölgyek vékony, majdnem átlátszó toilettejein.

— Én már bizony amondó vagyok, — jegyzi meg a gazda, — hogy ezek az uj módi ruhák olyanok, mint a drótsövény a földeken.

— Hogy érti ezt János bátyám? — kérdezi tőle valaki.

— Hát úgy, hogy védi a tulajdont anélkül, hogy a kilátást elzárná.

*

Feleség: Hozományom nélkül nem volna vagyunk. Az esküvő előtt nem volt semmi!

Férj: De igen, a nyugalom.

*

Festő: Borzasztó. Nem tudom bevégezni a tengeri tájképemet. Pedig minden jól sikerült, csak a víz nem tudom úgy lefesteni, ahogy a fejemben van.

VELENCEI KALAND

— Irta: Biró Lajos. —

Mikor a fiatal szász herceg — a szász választófejedelem fia, a későbbi lengyel király, háromszáz asszony erős szeretője — Velencébe érkezett, a velencei köztársaság szenátusa megengedte Velence asszonyainak, hogy, amíg a fejedelmi vendég a város falai közt marad, színes ruhákat és gyémántkiszereket hordjanak. A szász herceg ekkorra elfelejtette már azt a fájdalmat, amelyet spanyolországi kalandja okozott neki és mohón és mámorosan vette magát Velencének, tenger királynőjének kitárt karjai közé. Már első éjszakáján puha és illatos velencei karok között aludt el és velencei karok közül szabadította ki magát, amikor hetek múlva egy hűvös hajnalon örökre elhagyta Velencét.

A három nobile, akik a szenátus rendeletéből Velencébe kalauzolták, előbb a nagy csatorna mentén álló palotákat mutatták meg neki, aztán sorra felkeresték vele a város minden rejtett pompáját: eldugott palotákat, amelyek halgatva nézték magukat egy-egy melléklaguna csendes vizében.

— Egy bukott hadvezér palotája — szólta a második napon egyik kísérője.

A herceg kérdezősködött és kísérői elmondták neki, hogy a palotában egy kilencven éves aggastyán lakik, aki negyven éve nem mozgult ki a házból: fogva tartja a szégyen, hogy évtizedekkel ezelőtt elveszítette a köztársaság egy háboruját.

— A halálfejtő grófné palotája — szólta a másik nobile.

A herceg ismét kérdezősködött és kísérői ekkor elmondták neki, hogy a palotában egy nő lakik, huszonhat-huszonnyolc éves lehet; Velence legnagyobb családjának utolsó ivadéka. De látni még sohasem látta senki, mert a grófnének halálfeje van.

— Hogyan? — kérdezte megmődve a herceg.

— A feje — magyarázta a nobile — olyan, mint egy temetői koponya. Hus és bőr van rajta, de a teremtő akaratából a feje mégsem nyújt a szemnek és a szívnak kellemes látványt, hanem elriasztó, mint a halál lárvája. A nép tudja a történetét is ennek a csodának. Volt

a szerencsétlen teremtésnek egy őse, aki...

A herceg azonban nem volt kíváncsi erre a történetre, borzongva fordult el a néma palotától és a gondolata új utcába siklott velük.

— Ez a Trompertia háza...

A herceg ekkor már nem kérdezősködött. Trompertia nevét ismerte; kíváncsian és jókedvűen nézett fel a széles ablakokra és boldogan nevette el magát, amikor az egyik ablak mögött meglátta a Trompertia selyemruhás alakját és szőkefürtös fejét. Kíváncsiságára a társaság elhatározta, hogy az estét Trompertia-nál, a nagy kurtizánánál töltik.

A herceg mámoros volt Velencétől és Velence szerelmes volt a hercegbe. A herceg szórta a pénzt és a velencei asszonyok szórták neki a csókjaikat; és egy napon egy gondolás alázatos hajlongással, de bizalmas mosollyal ismét egy asszonykéz írta levelet adott át a hercegnek. A herceg elolvasta a levelet és nevetve kérdezte:

— Ki küldi?

— Kegyelmes herceg, — felelte a gondolás — a Madonna szívére esküszöm, hogy most én sem tudom. Egy öreg asszony adta át: sohasem láttam eddig.

— Választ hová kell vinned?

— Sehová, nem is várnak választ. „A herceget várjuk” mondta az öreg asszony.

A herceg gondolkozott egy másodpercre, aztán megrántotta a vállát és nevetve mondta:

— Jó. Ott leszek.

A gondola éjjel féltizenkettőkor elvitte arra a helyre, amelyet a levél megjelölt. Amikor partra szállt, egy alacsony nő — öreg asszonynak látszott, a főköthetőtől nem lehetett az arcát látni — megfogta a herceg kezét és szótlanul menni kezdett. Sikátorokon, házakon, kapuk alatt mentek át, egy hidra kapaszkodtak fel és alattuk felcsillant a laguna sötét vize, a herceg már türelmetlenül kezdett, amikor az öreg asszony halkan megszólalt:

— Mindjárt ott vagyunk.

Ott voltak. Alacsony ajtón át márványlépcsőjű csarnokba jutottak; a márványlépcsőn ragyogó pompájú terembe. A terem csilláiraiban minden gyertya égett, mintha a palotát ünnepre világították volna ki; a te-

rem tele volt fényességgel és ebben a fényességben halgatag pompával álltak a drága brokáttal bevont, faragott nagy karosszékek. A herceg dobogó szívvel nézett körül és az öreg asszony pihenéssel kínálta meg. De a herceg nem akart pihenni. Az öreg asszony ekkor étellel vagy itallal kínálta meg. De a herceg sem enni, sem inni nem akart. Az öreg asszony ekkor átvezette egy szobasoron, amely végig ragyogóan világos volt, aztán megállott egy magas, fehér ajtó előtt.

— Ide — mondta halkan a hercegnek, — magának kell belépnie.

A herceg boldogan, elszántan, dobogó szívvel nyitott be az ajtón. Az ajtó rögtön bezárult mögötte és ő egy másodpercre szinte megingott a lábán, mert sűrű, mély sötétségben volt és mert sem előre, sem hátra nem mert lépni. A kardja után nyult, de megmozduló kezét elfogta egy puha és kicsi kéz.

— Itt egy szék, — szólta egy halk hang, — üljön le.

A herceg átengedte magát a puha és kicsi kéz kalauzolásának és boldogan, gyöngéden szorította retentő markába ezt a forró és reszkető kezét. A kéz szép; a reszkető hang, amelyet hallott, édes; a ruhák, amelyek itt mellette suhognak, drágák és az illat, amely belőlük árad, mámorító.

A herceg leült; a kis kéz vissza akart húzódni, de ő nem engedte; a láthatatlan asszony rövid, remegő erőlködés után tehát megadta magát ennek a fogságnak, ott maradt állva előtte és halk, de zengő hangja ismét megszólalt:

— Hercég, — mondta — ne ítéljen meg azért, amit tettem...

A herceg elmosolyodott a sötétségben.

— Mind így kezdik — gondolta.

Megnyugtatta a láthatatlan asszonyt, hogy nem ítéli meg és a dereka után nyult. A karcsu derék azonban kisiklott a kezéből és a remegő hang ismét megszólalt:

— A boldogságos Szűz látja a lelkemet, olthatatlan szerelemből tettem. Ha rákerül a sor, meg akarok és meg fogok bűnhődni érte; vezekelni fogok egy életen át, de most...

— Igen — szólta türelmetlenül a herceg.

A láthatatlan asszony még védekezett.

— Csak akkor, hercegem, — mondta reszketve — ha megígéri, lavagi szavára megfogadja, hogy mindenben engedelmeskedik nekem és hogy sohasem akar látni.

A herceg mindent megigért, forró vággyal ölelte meg a láthatatlan asszony karcsu derekát és mámorosan kereste meg az ajkát. A karcsu asszony elbágyadva adta át magát a csókjainak; de később védekezett még és a herceg álmélkodva és boldogan mondta magában, hogy lány volt az, aki neki ajándékozta magát.

— Szeretsz? — kérdezte a herceg.

— Halálosan.

— Mióta?

— Mióta itt vagy. Láttalak már az első napon; láttalak a doge ünnepe; láttalak a Santa Mária Formosában, ahol sokáig nézted — hitetlen! — a Barbara képét; — mióta itt vagy, körülöttem vagyok.

— Kit szeretnél előttem?

— Soha senkit.

— Kit szeretnél előttem?

— Soha senkit. Ha elmegy, vége az én életemnek.

— Zárdába kell menned?

— Ha elmegy, akkor vége az én életemnek.

Hajnalodott és a láthatatlan nő bucsuzott a hercegtől.

— Mikor látlak? — kérdezte a herceg.

— Soha.

— Mikor jöhetek?

— Amikor akarja, herceg.

— Holnap.

— Holnap.

A gondolás másnap ismét eljött a hercegtől; az öreg asszony elvezette a palotába, de más uton vezette, mint előtte való éjjel. A palota ismét fényben uszott, a találkozás szobája ismét sötét volt és az éjszaka mámoros.

— Látni akarlak — mondta bucsuzáskor a herceg.

— Nem lehet.

A herceg könyörgött és a hangja végül egy lázas, türelmetlen és siró gyermeké volt. A láthatatlan asszony ekkor térdre esett előtte, átkucsolta a lábát és zokogva mondta:

— Egyetlen, első és utolsó szerelmem, életem egyetlen és ugyanis eltűnő boldogsága: ne kívánd. Itt a nyakam, fojts meg, ha akarod; itt a kardod, szurd át vele a szívemet; boldog vagyok, ha a kezedtől halok meg, — de ezt ne kívánd.

A herceg meghatva hajolt le hozzá, felemelte és megcsókolta puha, illatos nyakát, amelyet megfojtásra kínált neki. A napok aztán gyorsan teltek és az éjszakát a herceg a láthatatlan nőnél töltötte. Seha ilyen mámoros szerelem sem azelőtt, sem azután meg nem mámorosodott, soha ilyen örvöngő, boldog és édes

csókokat sem azelőtt, sem gazdag életében nem kapott. A kíváncsiság bosszantotta és gyötörte néha, de velencei barátainál óvatosan kérdezősködhetett csak, mert a kérdezősködés tiltva volt és ő félt tőle, hogy elveszti ezt a páratlan és csodálatos szerelmet. A láthatatlan asszonynak egy egy szavából, egy egy célzásából azt következtette, hogy azok közül a nők közül való, akikkel nappal mosolyogva, vidáman és néha közömbösen beszélget; feszült figyelemmel nézegette sorban ezeket a nőket s egyszer felvillant a lelkében az a reménység, hogy láthatatlan szeretője az a szép és szellemes Mocenigo grófné talán, aki őt erkölcsösen és büszkén elutasította. Nyíltan elutasította talán és titokban...

A napok azonban multak és a hercegnek indulnia kellett. A rajnai hadjárat volt kezdődőben és a herceget hívták hazafelé. Az ismeretlen asszony fájdalmasan zokogott erre a hírre, de az ellentállást nem adta fel, úgy, hogy a herceg Vitzthum grófnak keserűen és dühösen panaszkodott emiatt a kónokság miatt. Fiatal barátja és apródja, mint rendesen, most is szolgált neki jó tanáccsal és a herceg megállapodott vele, hogy most, amikor ugyanis örökre elhagyják Velencét, bucsuzóul elrabolják ismeretlen szeretőjének a titkát, amely az ő kezükben nem árt hat senkinek és amelyet nevetséges dolog előtűk őrizni.

Az utolsó éjszakán tehát így szólt szeretőjéhez a herceg:

— Holnap indulok. De, ha még holnap éjjel velem akarsz lenni, találkozzunk valahol a szárazföldön. Akkor innen délután elmegyek, de csak holnapután reggel indulok Padua felé.

Ismeretlen szeretője nyugtalanul sóhajtozott a herceg karjai között, aztán megszólalt:

— Van ott egy kis nyárilakom. Eljössz oda?

— El.

A herceg másnap délután elutazott Velencéből és egész Velence sajnálta, hogy a kedves, szép és bőkezű herceg elhagyja őket. A herceg azonban áthajózott a szárazföldre, ahol várt rá a kísérete. A kíséret elhelyezkedett egy fogadóban és a herceg türelmetlenül várta az éjszakát. Az éjszaka végre eljött és vele az öreg asszony, aki a herceget kaulauzolni szokta. Eljött és elvezette a herceget egy alacsony házhoz, amely nagy kert közepén állott; a házban egy kivilágított szobába és onnan

egy sötét szoba becsukott ajtaja elé.

A herceg belépett az új szobába és soha láthatatlan szeretőjének a csókjai olyan féktelenek és olyan fájó fájdalmasan forrók még egyszer sem voltak, mint ezen az éjszakán; soha láthatatlan szeretőjének kemény, lányos és mégis asszonyos melle olyan illatos, soha lágy karjának a szorítása olyan örvöngő, soha a szerelmes faldoklása, a meleg hangja olyan zokogó nem volt, mint ezen az éjszakán.

— Hadd lássam az arcodat — könyörgött a herceg.

— Nem, — sóhajtozott egy fájó fájdalmas szívből kifakadó sóhajással láthatatlan szeretője — nem... ezt vidd el magaddal...

A csókját kínálta és a szeméből forró könnyek peregtek.

— Ezt vidd el magaddal; és az életemet vidd el, mert ha elmentél, vége az életemnek.

A herceg mély megindulást érzett és már azon gondolkodott, ne adjon-e jelt Vitzthumnak, ne keljen-e fel és ne mondja e meg neki, hogy nem keil a tervet végrehajtani. De szégyelte volna magát Vitzthum előtt; és mire eszébe jutott, hogy egyszerűen hazudhat neki valamit, akármit, akár milyen nevet, már későn volt. Kint lábdobogás hallatszott, ökölcspások döngtek egy bezárt ajtón, recsegve dőlt be a beroppantott ajtó, egy izgalmas játszó hang kiáltotta: „mit tettetek a herceggel, hová tettétek?” — egy rémülten sikolozó öreg asszonyt lóditottak félre erős férfiolk és a felrántott ajtóban ott állott Vitzthum magasra emelt fáklyával a kezében.

A fáklya lobogó vörös fénye betöltötte a szobát és a herceg elsápadva és rémült intózáttal eresztette el szeretőjének meztelen karját, amelyet hatalmas kezével fogva tartott. Eleresztette; a lába reszketett a rémülettől és a homlokán az iszonyat veritéke ütődött ki. Az asszony, akinek a karját eleresztette, a halálfeji grófné volt.

Vitzthum magasra tartott kezében is reszketett a fáklya és a herceg rémületét féktelen düh váltotta fel. A haragtól elvakulva kapta fel a kardját, de a térdelő asszony megelőzte. Ájuló, gyöttrődő, fájó fájdalmas szemében egy villanás villant fel, villámgyors mozdulattal a tör után nyult, amely ott hevert egy kis asztalon és biztos mozdulattal markolatig bedöfte a szívébe.

TÜZ

— Eredeti kézirat. —

— Irta: Égető Sándor. —

A hatalmas bérház második emeletének egyik udvarra néző ablaka még világos volt. Bolyai Jancsi egy bonyolult harmadfoku egyenletbe bonyolódott bele olyan sikeresen, hogy dacára annak, hogy egy óra felé járt az idő, semmi kilátása nem volt rá, hogy egy órán belül megoldásra találjon. Már pedig ez egyszer lelkiismeretesen meg kellett oldania a feladatot, mert holnap egész biztosan felelni fog és nem ért volna semmit sem azzal, ha valakitől reggel lemásolta volna a füzetébe. Arra is gondolt, hogy korábban megy föl és valakit megkér, magyarázza el sebtiben a megoldás gondolatmenetét. De jól tudta, hogy a „hetedikes urak” nem igen jönnek előbb nyolc előtt négy-öt perccel, tehát nem lenne idő.

Dühösen összegyűrt egy csomó számjeggyel teleszántott papírt és minden figyelmét összeszedve egészen előlről kezdte. Azonban ember tervez. Jancsi egyszerre azon vette magát észre, hogy csak porlandó földi enje ül az ikszek és és ipszilonok kevésbé gyönyörűsége világában, nemesebb lelki részei a szép Mártha asszony körül forgolódnak.

„Mártha asszony” kétéves fiatal-asszonyka volt csekély huszonegy esztendővel és a szomszéd lakásban lakott férjével, egy a a harmincötön tuljáró, mogorva férfival, aki erdőmérnök volt és havonta egyszer-kétszer ha látható volt itthon, valahol a havasokon mászkált és méricskelt hónapszámra.

Ily körülmények közt a fiatal-asszony szívesen vette a csinos fiu barátságát, aki őt a hosszú esteken nagyon kedvesen elszóraztatta. Sokszor tréfálkoztak is és nem egyszer csókolódtak, de inkább huncutkodva, mint komolyan — legalább is Mártha. Mert Jancsiban fölébredt a férfitermészet, szerelmes lett az asszonyba, a csókjaiba, a fiatal-ságába, szépségébe, kíváncsias tes-tébe...

Ma este ismét egy forró csókkal váltak el és Jancsi ennek az ízét érezte még ajkain, annak vad lángja parázslott lobogva fiatal

lelkében. Gondolatai ott voltak az asszony hálószobájában és ezer remegéssel simogatták körül annak illatos testét.

A földszintről hirtelen nagy lármá hallatszott föl, futkosás, ajtócsapkodás és ijedt sikoltozás:

— Tűz... tűz...

Jancsi fölugrott az asztal mellől, a fejébe nyomta sapkáját és leszaladt. Az ablakokból félig felöltözött alakok kíváncsi feje kandikált kifelé, a házmester szuszogva vágatott föl az első emeletre...

Mártha, amint a fiu elbucszott, lefeküdt, de még nem aludt el. A fiura gondolt, annak remegő csókjára és az abban megérzett lelkes him-vágyra. Ez pedig nyugtalanította, minden idege zsibongott, vibrált. El akarta csitítani önmagát és olvasnivalót keresett. Belefogott két-három könyvbe is, de nem érdekelte egyik sem.

Kiugrott az ágyból és sétált a puha, meleg hálószobában. Miért is nincs neki erős, fiatal férje, aki mindig mellette volna és szeretné — mint ez a nagy, lelkes fiu.

Szinte meztelenül, egy vékony kis ingben járt-kelt a szobában, mint türelmetlen megriadt, gyönyörű tagu, pompás nőstény, amely érzi, hogy zsákmánynak van kiszemelve és leskelődő szemek merednek rá a sötétből.

Hirtelen zaj, lármá, kiabálás támadt odakünn és mikor hosszú percek múlva sem akart szólni, fölkapott egy lenge selyempongyolát és kinézett a folyosóra.

Lenn a földszinten emberek osz-ladoztak és nemsokára Jancsit pillantotta meg, aki jött fölfelé, megállt előtte és nagy hévvel kezdte magyarázni, mi történt.

Mártha meghallgatta, aztán visz-sza akart húzódkodni, de eszébe jutott valami.

— Mondja Jancsi, nincs valami jó könyve, nem tudok elaludni.

A fiu rögtön sietett, örült, hogy valamiben szolgálatot tehet az asszonynak, aki hanyagul, lustán ment vissza hálószobájába.

A fiu egy-két perc múlva már jött és félve, remegve állt meg a puha hálószoba közepében, amelyből bűvös illat levetett ruháknak,

parfömöknek és kíváncsias női testnek illata szállt bódítólag felé. Meglátta a gyűrött ágyon az asszony testének helyét és szinte mámorosan remegő orrcimpákkal szíva mindent magába, közeledett az asszony felé.

Az is érezte az izgalmát annak, hogy éjszaka van, egyedül vanezzel aszerelmes, szenvedélye szép fiuval és mellettük csábító nyújtódkodik a puha, forró ág Kissé idegesen szólt rá:

— Mutassa, mit hozott!...

A fiu mellé lépett. Magyará- kezdet. Mindketten a könyv f hajoltak és a nő hajából tava- illat áradt ki. A fiu keze vé- lenül hozzáért gömbölyü m halmához és az asszony ére- testének izzását. Zavar fogta és hogy palástolja, mélyen a kön- fölé hajolt. Haja surolta közb a fiu arcát, akinek tekintete selyem kusza redői között meg látta keblének őrzítő ivét, resz- kető ujjai szent borzalommal su- rolták meztelen könyökét, azután vadul magához szorította az asz- szonyt és semmire sem gondolva, semmivel sem törődve vad csók- ban forrasztotta ajkaira fiatalsága perzselő tüzeit.

A csók őrzítő volt és utána a fiu mámoros feje forró tüzzel fu- rakodott a pongyola kivágott nyi- lásába, onnan pedig szinte le- rogyott lábai elé.

Mártha föl akart ugrani a szék- ből, amelybe lecsuklott, de a fiu kétségbeesett vadsággal ölelte át, meztelen térdeit eszeveszetten csókolta. Visszaroskadt a székbe és a pongyola mint egy nyiló rózsza csodás bimbót rejtegető szirma, szétnyílt, kitérve szent kelyhét a fiu előtt.

Az belevetette szomjas ajkát az ölébe és bugva törtek elő be- löle a forró, szerelmes szavak. Szája forró lihegése mint a tűz perzselte a könnyű ingen át az asszony rózsaszínű testét.

Ekkor már teljesen egybefonta őket a tűz, a nagy, szent tűz. El- fogta őket a gyönyörre éhes ösz- tön, a mámor utáni vad vágy, szájaik eszeveszett kíváncsiasban ta- padtak egymásra, tagjaik ölelés- ben egyesültek és amikor egy- másba mélyedt tekintetük, sikoltó kéjjel üdvözölték benne a szere- lem vonaglását.

Elborította őket a szent tűz és szerelmet lihegő ajkakkal forrtak össze egy hatalmas, mindent- elsőprő lángban...

A FÉRFIVÉRÜ ASSZONY

Regény. Lapunk részére írta: Sanroli Cadór, magyarra fordította Dr. Benedek Margit

Folytatás (5)

A férfi reszketve állt előtte. Látta eltorzult, nevető arcot, a mérő-
okádó száját s hirtelen ismét
— Ámadt benne a kétely önmaga
— t. Nem csalják-e itt meg őt csu-
in? Tényleg lehetséges, hogy
az e-et plántált ebbe az asszonyba?
nepe-nem helytelen, hogy erőlteti a
mos-ot? Szülhet neki ez a démoni
tette-rony olyan fiut, amilyenre vá-
itt v-? És hátha nem is fiu lesz?
— rt hiszi, hogy fiu lesz? És ha
ny lesz mégis? A sejtései, a
— ső meggyőződése ellenére? Mit
az inál majd egy olyan leánnyal,
kinek egy ilyen bestialis testű nő
az anyja?

— Fiu lesz, az kell legyen! —
mormogta magában, mert már nem
akart meghátrálni. Vesszen az asz-
szony, vesszen ő is, ha kell, de
végigjátssza a megkezdett játékot.

— Arra kérlek, Johanna —
mondta magára erőltetett nyugodt
hangon, — hagyd fel ezekkel az
izléstelen kifakadásokkal. Figyel-
meztetlek, hogy nem fog neked
sikerülni keresztül huzni a számi-
tásaimat, mert ha kell, brutális esz-
közöket fogok alkalmazni.

— Én meg arra kérlek, Alfréd,
— mondta az asszony gyorsan, —
hogy ne sokat fáradozz a számi-
tásaiddal, mert annak a magzat-
nak, melyet a méhemből hordok:
Manusz Tivadar az apja.

A tanár hátratántorodott, mintha
súlyos ütés érte volna.

— Hazudsz! — ordította ma-
gánkívül. — Hazudsz! Meg akarsz
tévesztetni. Azt akarod, hogy meg-
szabadulj a terhétől! A tested
félted!

— Ismétlem, hogy a magzatnak,
melyet hordok, csak Tivadar lehet
az apja.

— Mikor lettél az övé? Beszélj!
— ordította rekedten a tanár.

— Akkor délután, mikor meg-
látogatott.

— Az lehetetlen, hisz itt voltam
veletek.

— Amikor átmentél a dolgozó
szobába.

Hitetlenül nézett a tanár az asz-
szony nyugodt arcába. Aztán ki-
noson felnevetett.

— Vedd a kabátodat — mondta
hirtelen.

— Mit akarsz velem? — kér-
dezte Johanna s most először re-
megett félelem a hangjában.

— Most azonnal elviszlek Ma-
nuszhoz.

— Azt akarod, hogy idegen gyer-
meket szüljek neked?

A tanár ismét felnevetett.

— Azt hiszed, nem ismerlek?
Jól tudom, hogy ez az egész csak
egy ügyesen kieszelt mese, mely-
nek segítségével meg szeretnéd
magad menteni a gyerekágytól. De
most az egyszer, mesélhetsz bár-
mit, nem hiszem el. És utóvégre
csak ez a fontos. Mert legyen bár
idegen az a gyermek, ha én a
magaménak ismerem el, úgy az
enyém is lesz.

Johanna megdermedve hallgatta.

— Arra kérlek, — folytatta Ro-
bert, — hogy hasonló kibúvókkal
hagyd fel véglegesen, mert csak a
helyzetedet súlyosbitod vele. In-
kább arra gondold, hogy csak né-
hány hónapig tart a szenvedésed,
mert utána teljesen szabaddá tesz-
lek.

— Szabad leszek! — kiáltott
fel Johanna meglepetten.

— A szülés után utadra bocsáj-
talak, nem akarok többé magam-
hoz láncolni. Te fiatal vagy, élni
akarsz: menj tehát. Csak előbb
teljesítsd egyetlen hő kívánságo-
mat, hogy fiut szülj nekem. Nem
akarok az érzelmeimről beszélni,
mert neveléses volna, de azt még
sem hallgathatom el, hogy fáj ne-
kem a válásra gondolni. És mégis
én magam ajánlom fel neked a
szabadságot, cserébe azért az el-
jövendő fiuért, akit jobban fogok
szeretni tudni, mint téged. De min-
den érzelmeskedést el akarok fojtani
magamban. Utóvégre is én
ötven éves vagyok, te meg csak
huszonkettő... Egyezséget ajánlok
fel semmi mást. Egyszerűen szer-
ződést akarok veled kötni. És kér-
lek, hogy ne nehezítsd meg a hely-
zetemet oly vakmerő hazugságok-
kal, mint amilyen az előbbi is volt.

— De az nem...

— Mondtál valamit?

Johanna összeszorította a fogait.

Érezte, hogy nem szabad kimon-
dani, amit akart. Mert ha továbbra
is ragaszkodik ahhoz, hogy Tiva-
dar az eljövendő gyermek apja,
talán megszabadul a terhétől, de
nem szabadulhat meg soha a fér-
jétől. És határozott.

A tanár izgatottan leste az asz-
szony arcvonásait.

— Hajlandó vagy egyezsége
lépni velem?

Johanna elővigyázatból nem en-
gedett azonnal.

— Belehalnék a szülésbe, érzem.

— Nem halsz bele.

— Tönkre teszem magam.

— Nem igaz. Az anyaság még
tökeletesebbé fogja tenni a teste-
det.

Lassanként nyugodt mederbe te-
relődött a beszélgetés. Robert ta-
nár nem akart a szemeinek hinni,
látva ezt a nemremélt hatást.

Este már a legjobb egyetértés-
ben vacsoráztak együtt. Vacsora
után Robert tanár restelkedve kér-
dezte meg:

— Amit Tivadarról mondtál, ha-
zugság volt?

— Hazugság... — mondta Jo-
hanna szemrebbenés nélkül:

A férfi kezeltcsókolt s átment a
dolgozószobába.

Másnap Johanna mártírcot ölt-
ve, átköltözött a Manusz-szanató-
riumba. A doktor egy tágas, első-
emeleti szobát bocsájtott a ren-
delkezésére, melynek hatalmas ablakai az uccára néztek. Mari, kit
gondos előrelátásból magával hoz-
zott, azonnal hozzálátott a kicso-
magoláshoz, ő maga pedig az egyik
nyitottszárnyu ablakhoz állt és el-
szoruló szívvel figyelt le a lüktető
életű uccára. Bucsuzni akart az
élettől, hogy kilenc hónap után
annál szabadabban ölelje ismét ma-
gához. De addig nem akart érezni,
vágynakozni. Mély, érzéketlen álom
kivánt magára, mely csak akkor
érjen véget, mikor már érdemes
lesz élni, mikor végre megnyílnak
előtte az élet igazi kapui s ő min-
den fölösleges terhétől megszaba-
dulva, gyönyöríttasan dobhatja kéjt
áhiító testét abba az előre megsej-
tett, mindent felemészítő lángten-
gerbe.

VIII.

Sietés, mozgolódás, néhány füttyjel és a vonat lassan kigördült a pályaudvarról. Johanna megkönnyebbülten dőlt hátra a ruganyos kanapén. Behunyta a szemeit s mámorosan gondolt arra, hogy végre egészen szabad s most itt ül egyedül a rohanó vonaton, mely a gyönyörök városa felé viszi... Kinyitotta a szemeit s ijedten nézett körül az üres kupében, mert egy pillanatra az a gondolat rémitgette, hogy álmodik csupán s tulajdonképpen még mindig a szanatóriumban fetregő lázasan a szülők között. De a vonat puha ringatása, az ablak előtt elrohanó szántóföldek hamarosan megnyugtatták. Ismét kényelmesen elhelyezkedett és cigarettára gyújtott. S miközben a kéklő füstbe bámult, az jutott eszébe, hogy ha semmi más nem is jön ezután, ha csatlakozik is minden vágyában, már az, hogy itt ülhet a rohanó vonaton a szabadság tudatával telítve, tökéletesen kárpótolja a kiállott szenvedésekért.

Az a rettenetes kilenc hónap... Eleinte még birta valahogy, Mari mellette volt az öröngés perceiben s fiús öleléseivel elhallgattatta a vágyát. De később, mikor a teste már alaktalanra vált, sokszor nem kellett a leány ölelése, hanem levetette magát a földre és kinlódva, zokogva átkozta meg azt a napot, midőn először börtönébe lépett.

Legszívesebben ki sem bujt nap-hosszat a takaró alól, mert ha mozgás közben megérezte elcsufított testének terhét, teljes erővel fellángolt benne a düh s ilyenkor csak nehezen tudott lecsendesülni. Doktor Manusz ugyan elővigyázatosságból a legkisebb tükördarabot is kidobatta a szobájából, de elég volt neki végignézni magán, hogy lássa, mivé lett annyira féltett teste.

Mikor már csak néhány nap választotta el a szülés idejétől, legnagyobb meglepetésére meglátogatta a férje. Megkinzottnak látzott s a szemei körül széles, sötét sáv húzódott végig. Leplezett izgalommal beszélt az hozzá, bucsuzáskor pedig a kezeibe csuszaltott egy Banque de France-ra kiállított csekket ötvenezer frankról.

És elkövetkezett a szülés napja... A szülés pokoli kinjai közepette

már megérezte, hogy hiába hozott ily nagy áldozatot, úgy hogy mikor Manusz doktor megmutatta neki a rózsaszíntestű emberparányt és a fülébe sugta, hogy leány, nem mutatott semmi meglepetést, hanem olyan arccal fogadta azt, mintha mindig csak leány után áhitoztak volna.

Most már minden erejét össze akarta szedni, hogy gyors gyógyulásra készítse testét, mert attól félt, hogy az utolsó percben visszatartják és újabb áldozathozatalra kényszerítik. De szerencsére senki sem akadályozta meg az elutazását. A férjével nem is találkozott többé, a doktort is csak a bucsuzásnál látta. Mari, a hü cseléd-szerető, meghatódottan ölelte meg utoljára, még egyszer végigsimította a testét s aztán szótlanul segített csomagolni, kikísérte az állomáshoz anélkül, hogy többé egyetlen szót is mondott volna. Csak a szemének csillogásából lehetett kiolvasni, hogy nagy érzelemvihar dül a belsejében. Nem akarta magával vinni ezt a bolond szerelmes leányt, mert tudta, hogy csak akadályozná a szabad cselekvésben. Minden izmát szabadnak akarta érezni. Sejtette, hogy nem lesz könnyű dolog újra meghódítani Tivadar és rákényszeríteni arra, hogy vele kivételt tegyen. Még a szanatóriumba való átköltözése előtt sikerült neki Mari segítségével megtudni párisi címét s több levelet írt, melyekre nem kapott választ. Joggal gondolhatta tehát, hogy Tivadar már nem akar róla tudni. És éppen ezért kívánta az ölelését, Harcolni akart érte, kiereszokolni a csókjait. Felszabadult nemisége merészen fordított egyet a természet rendjén s nő léte olyan ölelésekre vágyott, melyeket nem mint védekező, hanem mint támadó fél szerezhethet meg magának. Eszébe jutott a doktor profeciája a benne rejlő női bestiáról és most érezte, hogy a doktornak igaza volt. Remegve, türelmetlenül vágyta ezt a nagy zuhanást a száz száz sovágó férfikar közé...

...Éjjel érkezett meg Párisba. A csomagjait hordásra bizta, autótaxit rendelt és a Place Vendome közelébe vitette magát. A sofőr megállott a Rue de la Paix-n a Hotel Bellevue előtt. Johanna mint-

egy álomban rendelkezett az eléje siető szolgálk között s nemsokára már a szobájában ült. Gyorsan vetkőzni kezdett, magára huzta a takarót s addig szorította le a szemhéjait, míg elaludt.

Reggel korán ébredt. Az első percben csodálkozva nézett körül az idegen szobában, de hamarosan ráeszmélt a valóra s sietve kiugrott az ágyból. Önkéntelenül az ablakhoz ment és felrántotta az ablaktáblákat. Szerelmes tekintettel itta magába az eléje táruló látványt. A büszke Páris kacagott elébe gazdag palotáival, hatalmas tornyaival. Lenn az uccán suhanó autók sorai kacérkodtak a reggeli napfényben. Körülöttük apró emberek siettek szanaszét. Nem hatta az arcukat, de úgy képzelt, hogy mindannyian mosolyogtak.

Hirtelen, egy belső ösztönnek engedve, ott az ablak elkitárta fedetlen karjait a napfénytől glóriás, gyönyörű város felé szünni nem akaró kacagással ottotta ki magából a beléje halmozódott sok gyönyörűséget. Hűs szellő csókolta végig meztelen testét, mintha a köszöntött város így akarná viszonzni az elragadtatását. Aztán elfordult az ablaktól és félénken a tükör elé állt. Néhány pillanatig nem merte kinyitni a szemeit, mert attól tartott, hogy szörnyűség lesz, amit a tükörben látni fog. De amikor a csillogó üveglapról elébe tündökölt gyönyörű teste, tudatára ébredt annak, hogy a szülés által inkább csak nyert szépsége. Nagy etragadtatásában könnyek toluultak a szemébe s most épp oly szünni nem akaró zokogással sirt, mint az imént nevetett; de a sirása most is nevetés volt.

Nagy gonddal látott az öltözködéshez. Szép akart lenni. Méltóan akart bevonulni a tavaszi Páris szívébe. És mikor felöltözve ellejtett a tükör előtt, ragyogó szépsége láttára meglepedettség töltötte el.

A reggelit felhozatta a szobájába, jóízűen evett belőle, utána pedig sietve hagyta el a szállót. Teljesen megnyugodva ment az ismeretlen, hullámzó életű uccákon. Elhatározta, hogy megkeresi Tivadar lakhelyét, de látogatást csak később fog tenni, mert még korainak ítélte az időt. A Place Ven-

domra ért. Elegáns paloták sorakoztak ott egymás mellett. A házszerűeket nézegette. Egy háromemeletes ekszkulziv külsejű palota előtt, melynek boltíves rácsozott kapuja fölött virágfüzérek tartó amoretek incselkedtek, megállott végre. Ez tehát Tivadar lakhelye. Végignézett a hatalmas épületen, jól megjegyezve magának a helyet s elégedetten tovább sétált. A mellette elhaladó férfiak leplezetlen vágytekineteket löveltek a kalapja alá. Hallotta, hogy nem egy megfordul utána és ez jól esett neki.

Tetszeni ahart mindegyik férfinak, az e meg akarta hódítani egész Párist, nep, add lássa Tivadar, mily nagy mos, fizet az öleléseiért. A közeli tetle, szonlátás reményében most elő itt v? merte megérkezése óta szart hára engedni a gondolatait. És ny lzerre ölelésre gyújtó képek ső tiak elébe, gondolatok, melyek az inál a hozták a vérét.

kinélszre sem vette, hogy csaknem az a siet végig a Rue de Rivolin.

Tuileriak kertjében eszmélt ismét fel. Nyugodtságot erőltetett magára s akaratosan nagy figyelemmel kezdte szemlélni a park szépségeit. A sétány egyik fordulójánál hirtelen szembetalálta magát egy szerelmesen összesimuló párral. A férfi feltűnően hasonlított Tivadarhoz, úgy hogy csaknem felkiáltott meglepetésében és már rohanni is akart hozzá, mikor végre észrevette, hogy tévedett. De ez a találkozás nyomasztó érzéseket váltott ki belőle. Mi lesz, ha Tivadart már meghódította egy másik nő? — gondolta. Ha már akadt valaki más, akinek a kedvéért kivételt tesz és ezer ölelés után is hajlandó elhittetni magával, hogy csak egyszer ölelte. Akkor is az enyém kell legyen! — sziszegte indulatosan.

Körülnézett és bosszusan állapította meg, hogy elvesztette az utirányt. Sokáig bolyongott, míg végre egy másik kapun át kijutott az utcára. Az órájára pillantott és sietve ment a Place Vendome felé.

Már csaknem a boltíves kapu elé ért, mikor egy hencső elegánciájú Rolls-Royce kocsi suhant el mellette s megállt néhány lépésnyire tőle. Nagyot dobbant Johanna szíve. Tivadar ugrott ki a kocsiból, utána egy másik ismeretlen férfi. Gondolkozás nélkül rohant feléje és a nyakába ugrott.

— Tivadar... Tivadar... — ismételte mániákus izgalommal, miközben sokhónapos kielégítetlensége

forró vérhullámot vibráltatott végig a testén.

— Csakugyan te lennél itt, Johanna? — kérdezte Tivadar hitetlenül, arcán az őszinte öröm fellobbanásával.

Az idegen férfi nagy érdeklődéssel szemlélte Johannát. Tivadar bemutatta őket egymásnak.

— Clichy ur, legkedvesebb barátom, — mondta mosolyogva.

Az idegen mélyen meghajolt.

— De ne ácsorogjunk itt az uccán. Nagyszerű likőröm van fenn és néhány elsőrendű ópiumos cigarettát, — mondta Tivadar, udvariasan kalauzolván a vendégeit.

Kényelmesen helyezkedtek el a fogadószoba bőrfoteljeiben. Clichy, kit Tivadar Edme-nak szólított, leplezellen csodálattal bámult Johannára s mingyárt a beszélgetés kezdetén abbéli meggyőződésének adott kifejezést, hogy Johanna a legtökéletesebb nő, kivel valaha találkozott. Tréfásan felnevelve így fejezte be a bókját:

— Eddig is hangoztattam, hogy vannak nők, kiket nem lehet a szokásos módon szeretni s a magunkévá tenni, mert olyan fűszerek ők, melyet csak a legtökéletesebb izlőszerv tudhat érték szerint élvezni, — de sohasem gondoltam ezt komolyan. Most már szentül hiszem.

Johanna érdeklődve nézett a férfi husos szájára, közben pedig észrevette, hogy Tivadar ráncokba vonja a homlokát, mintha nem tetszene neki ez a hirtelen támadt jóbarátság. Annál jobban fog izleni a csókom, gondolta és kacéran rámosolygott Clichyra.

De az, mintha hirtelen figyelmetetést kapott volna, nem udvarolt tovább az asszonynak, hanem az órájára pillantott és engedelmet kért a távozásra.

Tivadar kikísérte a barátját.

Alig érték ki a szobából, Tivadar hevesen megragadta Clichy karját és fojtott hangon mondta:

— Most azonnal hívd fel telefonon a grófot és jelentsd be ezt az asszonyt. Ő már tudni fog róla annyit, amennyi szükséges ahhoz, hogy a háremébe felvegye. Te meg félóra múlva gyere vissza és hívd meg egy autótúrásra. Én majd segítségedre leszek. Valamilyen ügyes csel segítségével játszd azután át a gróf kezére.

— Ertelek Tivadar.

A két férfi kezet fogott egymással.

Mikor Tivadar ismét a szobába lépett, Johanna türelmetlen vágyakozással karolta át, de az nyugodtan lefejtette magáról az ölelő karokat.

— Tulajdonképpen mit keresel te Párisban?

— Téged, — mondta csendesen Johanna és közelebb lépett a férfihez.

Tivadar kényszeredetten elnevelte magát.

— Különösen gondolkoztok ti asszonyok — mondta. — Azt hiszitek, hogy egy pillanatnyi mámor egész életre kötelez?

— Azt akarod ezzel mondani... — kezdte Johanna s ismét közelebb huzódott a férfihez.

— Nem akarlak megbántani, csak nem tudlak megérteni. Miért nem maradtál otthon a férjednél? Miért veted magad olyan kalandokba, melyeknek nem ismerheted a végét? Azt irtad egyszer, hogy gyereket szülsz a férjednek. Miért nem maradsz a gyerekek mellett?

— Az a gyerek a te gyereked is, Tivadar.

— Az enyém?

— Igen, a tied.

— Ugyan, kedvesem, erre az ürügyre nincs szükség. Külömben sem szeretem a családi jeleneteket.

— Hát te se hiszed el?

— Nem!

Néhány percig hallgattak.

— Gyereket szültem, — beszélt Johanna izzó hangon, — nem fontos, hogy a tied, vagy a másé. Megkinoztam magam, csak hogy eljöhessenek hozzád, mert kívánlak. És most hiába tiltakozol, hiába löksz el magadtól, az enyém lesz el mégis. Még ha az egész világ összefog ellenem, akkor is az enyém leszel. Most... mingyárt... Ha nem kellek, akkor is. Én akarok, értsd meg, én, akiben nincs többé szemérem, csak őrzítő vágyakozás. Ebben a szerelmi játékban én vagyok a férfi, én támadok, te védekezz, ha tudsz.

Vadul szaggatni kezdte magáról a ruhát. Tivadar meglepetten bámult rá.

— Mit csinálsz? — kérdezte elképedve.

— Támadok. Védekezz, ha tudsz, — mondta Johanna s diadalmasan felegyenesedett a lehulló ruhadarabok közül.

(Folytatjuk.)

DIVAT - SZÉPSÉG - SZERELEM

Hiteles történelmi feljegyzések nyomán írta: BUTTYÁN VILUS. — Eredeti kézirat. — (Folytatás)

A magán-bárcások hatóságilag engedélyezett hónapos, illetve heti szobákban a maguk üzletére dolgoznak. Ezeknek a szerencsétlen teremteseknek nagyon kevés a forgalmuk, ezek rendszeren bordélyokból elbocsájtott leányok. A perverzításoknak legfőképpen ők a megengedői és gyakorlói. Több perverzításokat már ismerünk az ó és középkor szeretkezéseinek a leírásainál, ezek közül úgy a homoszexualitás — úgy nő mint férfi részről — valamint más két perverzítás Európa szerte közismerten el van terjedve úgy a közép mint a felsőbb társadalmi osztályban. Könnyen belátható, hogy a fajtalankodások el nem terjedtek volna annyira, ha kenyerüket minden áron a nemükkel megszerezni akaró kéjnek nem lennének, akinél kenyérkérdés és életcél a szerelmi kicsapongás.

Igy terjedtek el a perverzítások és a mai társadalom mindkét rétegéből elég gyakran siklik mellékvágányra a szerelem és ennek még oka a szüzesség hamis erkölce, a családi állapotok körülményei és a tultengő memi ösztön. A harmadik klasszis a repülő bárcások csoportja. Ezek nem fogadhatnak a lakásaikon, hanem a számukra kijelölt kávéházakban tartózkodnak és garni hotelekbe viszik a vendégeket.

Máma így áldoznak Vénus-istennő oltárán.

Aztán vannak az úgynevezett „tisztességes” nők, ezek azok, akik törvényes házasságra lépnek egy férfivel. És ezek a házassági asszonyok olyan fölényes lenézéssel sértik el a rendőrileg nyilvántartott nő előtt. Pedig meggondolták-e jól, hogy azok sem tesznek egyebet, mint ők, a házassági asszonyok; előbbi is, utóbbi is női nemét rendelkezésére bocsátja a férfinak, hogy ezáltal életfeltételeiket biztosítsák. Előbbiek egyes esetekben kimérve árusítják nemüket, utóbbiak — a tisztességes osztály — pauszálában adják oda... Végeredményben úgy a kokott, mint a háztartási asszony a női nemének áruba bocsátásával biztosítja magának a megélhetést.

A következő sorok rávilágítanak arra, hogy egy férjes nő mennyire lenéz egy kurtizánt, de vannak férfiak, akik alaposan meg tudnak rá felelni. Ugyanis önagsága gyönyörű szép nő volt, de elismert hideg természet, társaságban találkozik egy tanár ismerőseivel, aki áradozva fogadja:

— Szépséges asszonyom, örülök, hogy láthatom... azt hittem, már nélkülözöm kell a társaságát... Milyen szép ön... irigylésre méltó a férje, amiért a kegyeit bírja... Milyen isteni lehet ön az extázis pillanatában...

— Ugyan, — indignálódik a szép asszony — egyebet nem tud mondani?

— Talán azt akarja mondani, hogy nem szereti a szerelmet?

— Nem nagyon... azaz, szeretem annyira, mint amennyire szeretek szélben járni... ha muszáj kimegyek, de nem szívesen fujatom ki az arcomat...

— Egy ilyen szép asszony, hogy beszélhet így? — botránkozik meg a férfi.

— Tanár ur, ön tapasztalt férfi és a tudományok barátja és mégis illúziókban él. Azt hiszi, hogy minden asszonynak olyan nagyon fontos az az említett ügy?

— Gondolom, hogy annyi súlyt helyeznek rá az asszonyok is, mint mi férfiak, és ez természetes is.

— Tévedésben van uram. Egy pár nő példája még nem fedi a többit. A kokottok, igaz, kielégítettek több férfit is, de ne minden nőt tartson ilyen bujának.

— Igaza van, szép asszony, de ez csak nagy városokban fordul elő, falun például ez nincs meg. Én is egy vidéki városban nevelkedtem, pár ezer lakosa volt csupán és csak egyetlen utcai lány volt benne.

— No, és mit csináltak ott a férfiak?

— „Tisztességes” asszonyokkal meg „tisztességes” lányokkal szeretkeztek...

A szép asszony meg fülig elvörösödött.

Vannak kokottok, akik tiszte magasabb rendű életszükségleteket igényelnek, mint az otthon ülő, befőtös tüvegeit és erényeit egyformán gondozó háziasszonyok, a magukat hájasra, bestiálkodó vagy sovánnyá flirtelő tisztességes nők. A kokottokat ezek persze lenézik. Pedig ők is csak azért mentek férjhez, hogy a házasságuk révén megszerezik és részben életük végéig biztosítják maguknak a nagyobb szabadságot. Mert nem mindig szeretik egymást azok, akik egymáshoz kötik életüket, hány férfi és nő huzza a házasság kötelékeit a helyzetbe törődéssel, csöndes sóhajok között a legellenszenvesebb érzések mellett.

A mai világban, kivált az utóbbi években a nők jövőjükre való nevelésüknek fogva kéne tudjanak annyira önállóak lenni, hogy nemük áruba bocsátása teljesen független legyen megélhetésüknek körülményeitől. Ha szereti a munkát és dolgozni fog, akkor már megvan a megélhetési lehetősége és akkor egy nő és egy férfi, ha megszeretik egymást, egymásé lesznek, de csak addig, amíg szeretik egymást. Különkülön laknak és amikor a dolguk engedi és mikor szellemi vagy testi vágyaik kívánják, együtt töltik idejüket. De ha egy nő csak azért köti magát egy férfihez, hogy szép kalapja, ékszere, toalettje és pipere-cikkei legyenek, épp olyan, mint akármelyik kokott, aki egy ruháért vagy ékszerért eladja magát.

Ugy gondolom, hogy mindenkinek olyan tempóban és arra kell haladni, ahogyan és amerre tud... És ha olyan ösvényre jutottunk, ahol magunkra maradtunk és már elfáradtunk, leülünk és hallgatunk. Hallgatjuk vagy a csöndet vagy a távolról közeledő zajt... És akinek volt ereje egy bizonyos messzeségbe elmenni, annak lesz ereje ahhoz is, hogy a nagy magányosságot elviselje.

— Vége. —

Jövő heti számunk **28** oldalas, illusztrált szám

A SZININÖVENDÉK

— EREDETI KÉZIRAT. —

I.

Karcsu, okosarcu, nagyszemű leány volt. Valamelyik filmiskolába járt, de ez sem a viselkedésén, sem a csinos arcán nem látszott meg. És a ruhácskáján sem. Egyszerűen, minden feltűnés nélkül öltözködött, az olcsó szövetekből maga varrta meg a ruhácskáit, minden cicoma nélkül, de izléssen. Nem viselt keblén feltűnő rózsákat, ajkát nem pirosította vastagon a ruge, szájába nem tűzött unos-untalan cigarettákat és a szoknyáját nem viselte olyan röviden, hogy a harisnyakötő felett a combja kilátszódjék. Szóval szolid és tiszteséges lány volt, akit még a sziniiskoláknak bűnös, csábos miazmákkal teli levegője sem tudott elrontani.

Annyira ártatlan és érintetlen volt, hogy még abban sem talált semmit, hogy éjszakának idején a színházból egyedül menjen haza, valahova a Tavaszmező-ucca végére...

Az édesanyja nem kísérhette el és ő akaratoskodott, hogy azért el akar menni. És végül is mindig az ő akarata teljesült.

— A Dollyt tanulom én is, meg kell néznem Biller Irént ebben a szerepben.

— Megnézheted máskor is, mikor délután adják, — vélte Kálnokiné. A kislány egészen hozzábújt az ezüsthaju asszonyhoz.

— Mamuskám, engedj el! Hidd el, bátran elereszthetsz.

Kálnokiné megsimogatta a leánya fénylő, barna, bubisra vágott haját.

— A férfiak tolakodók, szemtelenek, miattuk nem lehet éjjel egyedül járni egy nőnek.

A kislány elbizakodottan mosolygott:

— Dehogy nem! Ha megszólítanak, felelek én nekik, de úgy, hogy nem köszönik meg! Csak bízd rám a dolgot anyáckám, elbánok én velük.

S azután mégis az történt, hogy Birike, a harcias kislány bizony nem tudott velük elbánni és nagyon kellemetlen helyzetbe került...

Zimankós, hideg, téli este volt,

mikor kijött a fényesen kivilágított színházbejáratól. A házak felősen, feketén sötétlő mesebeli sárkánytanyák voltak. Szunnyadó, nagy kertjeik titokzatosan, csendesen terültek el, mintha elrévültek volna bennük az összehajló lombok. Az ablakokból remegve pislogtak a riadt fények a hideg, havas éjjel friss levegőjébe.

Alig ért Birike egy mellékuccába. Egy fiatalember csatlakozott hozzá és sehogyse akart tágitani mellőle. Sőt annyira ment, hogy már ölegetni kezdte a szegény lányt, amint befordultak egy még sötétebb mellékuccába. Átkarolta a derekát és magához vonta a kalimpálódzó, finom testét...

A megtámadott leány segítségért kiabált, de a néptelen uccában a szél sivitása közben bizony nem hallotta kiáltását senki.

— Mit adod a bankot, kicsikém? Hogy gondolod? Már veszedelmesebb macskákkal volt dolgom, mint te vagy! Mit kiabálsz? Érdekessé akarod magadat tenni? Na adj egy csókot, a fene vigyen el!...

Egészen magához tapasztotta a kíváncsi, formás idomokat és az arca a lányéhoz közeledett. Biri hirtelen kirántotta jobbkezét a fonódó ölelésből és arcul ütötte a gézengúz férfit, de ez csak annál szemtelenebb lett.

— Pofonért csók jár!

És éhes, vastag ajkai már-már a kimerült lány arcára tapadtak, mikor egyszerre csak a kapu alól kiugrott valaki és a férfit hátulról megragadva, betaszította az ut szélén garmadában álló hóba és azután odafordulva a kipirult leányhoz, hidegvérűen bemutatta magát.

— Sándor Géza vagyok, hírlapíró, engedje meg, hogy hazakisérjem, mert különben ez az ur még tovább is tolakodnék.

A feldöntött férfi akkorára már kitápázkodott a hóból és neki akart menni. Sándornak, de jól megnézve a hatalmas, erős, tagbaszakadt férfit, nem mert vele kikezdeni.

— Majd holnap számolunk — vetette oda és a prémbundája

zsebeiben mintha névjegye után keresgélt volna.

— Csak adja ide, — unszolta őt a kedélyes hírlapíró, — legalább megírom a dolgot becses nevével együtt, azután szívesen a rendelkezésére állok! Nagy gyönyörűséggel fogom önt megfagraggni...

Az erélyes szavakra azonban a névjegy csak nem akart előkerülni és az urfi csendesen elődalgott, mintha leforrázták volna.

II.

A csinos szininövendék hálálkodva kapaszkodott kísérője karjába és az izgatottságtól elfogódva, alig bírta szíveségét megköszönni.

— Köszöm, uram, köszönöm! Mivel hálálhatom meg a szíveségét?

Apró, fehérfalu külvárosi házak alján haladtak. A hírlapíró őszinte csodálattal nézett a leány feltűnően szép arcába.

— Elég jutalom, hogy hazakisérhetek egy ilyen szép leányt! Bizony isten, ma reggel még nem gondoltam arra, hogy estére ilyen kedves kalandom lesz.

Birike aggódva függesztette szemét a férfi arcára:

— De hátha baja lesz magának miattam.

— Azzal az urfival? — kacagott fel a fiatalember és egészséges, fehér fogsora elővillant ajkai mögül. — Legyen nyugodt, az kerülni fog engem, ha megtudja a nevemet. Elégé ismert vagyok arról az oldalamról, hogy nem jó velem párbajozni! Nem mintha valami híres vivó lennék, de nem félek sohasem. Az életemmel nem törődök, elszánt, bátor vagyok és azt hiszem, ennek köszönhetem, hogy még sohase kaptam ki. Nem adok az életemre egy fityinget se, én nem ragaszkodom hozzá, hát ő ragaszkodik hozzám.

Könnyedén, természetesen beszélt a fiatalember és a leány, mikor az egyik lámpa alá értek, gyönyörködő bizsergéssel érintetlen testében, látta, hogy milyen csinos férfi a kísérője.

A férfi arca egészséges, piros

volt és a szeme amíg beszélt, jókedvű vidámsággal, barátságosan ragyogott a lányra, kis szőke bajúsa szőpérszű, piros száját árnyalt és beszéd közben ajkai közül egészséges, fehér fogsor villant elő. Az egész fiu csupa fiatalság, csupa erő és csupa kedély volt. Igazi, fesztelen, vig, bohémlegény, tele jókedvvel, poézissal, könnyelműséggel, de amellet életfilozófiával is...

— Nem adok semmire semmit és nem veszek komolyan semmit! Az élet komédia, bolond az, ki komolyan veszi. Egy darabig játszik velünk a sors, azután lesöpör a földre. Ostobaság minden! Igaz, hol laknak?

Birike ábrándosan hallgatta eddig a hírlapiró fejtegetéseit, most hirtelen felriadt.

— A Tavaszmező uccában — sugta lehajtott fejjel, mintha titkot mondana...

— Mindjárt ott leszünk, pedig kár. Szívesen mentem volna még tovább önnel. Nem bók akar ez lenni! Hanem csakugyan úgy érzem...

Sándor hangja melegen, őszintén regett. A leány szíve egyszerre csak fájdalmas kéjben özszerándult.

— Én is mentem volna! — mondta halkán.

A fiu felkacagott:

— Istenemre, mi teljesen összeillenek.

Hanem azután, mintha már is többet mondott volna imént a kelletténél, komolyan hozzátette:

— Bocsáson meg! Eljárt a szám. De lássa, én már ilyen vagyok! Ami a szíven, az a számon, úgy beszélek, ahogy érzek. Pedig ez nagy vakmerőség egy ilyen magfajta koldustól, aki a mások pénzéből eszi a kenyerét. De én nem tehetek róla, ez a természetem!

Birike úgy tett, mintha nem is hallaná ezeket az önvallomásokat.

— Itthon vagyunk — szólalt meg egy kis földszintes ház előtt.

Sándor lassan leemelte a széles művészkalapját és kezét nyújtotta a bájos színinövendéknek:

— Jó éjszakát! Ha nem kellemtelen magának, néha találkozhatnánk. Csak így elbeszélgetni.

Esetleg elkisérem valahová, vagy hazakisérem.

Birike hosszan, elgondolkozva nézte a kísérijét. Azután mosolygott:

— Először is jöjjön be.

Sándoron átcikázott a boldog öröm, de legyűrte.

— Most? Tizenegyor, éjszaka?

A leány még mindig mosolygott:

— Mindegy! A mama még nem alszik. Azaz, — tette hozzá hirtelen kacéran, — talán várja magát valami szép asszony?

Sándor energikusan nemet intett.

— Én bemegyek! Ha a mama kiodob, ki leszek dobva.

Bementek. A félhomályos lépcsőn egymás oldalán haladtak. A fiatal hírlapiró egészen elkábitotta a leány testéből feléje csapódó buja, ingerlő érzéki illat...

III.

Kálnokiné nagyot nézett, mikor a lányát egy ismeretlen fiatalemberrel látta hazajönni. Hanem Birike hamarosan megértette vele a helyzetet.

— Sándor ur egy tolatkodótól mentett meg, aki mindenáron megakart csókolni, mert pofonvágtam! Mamám, ha láttad volna, hogy lökte a hóba!

— Szót sem érdemel! — vágott közbe szerényen Sándor, minden tiszteletes ember ezt cselekedte volna a helyemben.

A mama elragadtatással köszönte meg a fiatalembernek azt, amit a leányáért tett.

— És most velünk teázik. Birike, gyujtsd meg a gyorsfőzőt.

A fiatalember még csak nem is szabadkozott. Sőt a regényes kis palotában, az öreg néni és a fiatal lány között, előtte a párolgó csészével oly jól találta magát, hogy még tizenkét óra felé is alig akart elmenni a szerkesztőségbe:

— Ha nem kellene menni, bizony maradnék még!

— Jöjjön el holnap, vagy holnapután, amikor ráér, — mondta Kálnokiné.

— Jó eljövök!

Birike kikísérte a kapuig. Sándor Géza elragadtatással nézte a csinos, kíváncsú teremest. A kapunál a lány szembefordult vele és kérlelően ráemelte szép, nagy szemeit,

melyekben valami különös csillogás rejtett.

— De eljövök ám!

A férfi megragadta Birike kis kezét és a kelletténél hosszabban megszorította. Birike mintha kissé a férfihez simult volna, combja ráfeküdt Sándor térdére.

— Eljövök, — szólt forrón Sándor Géza, — eljövök! Olyan jól éreztem itt magam. Maga mintha a hugom lett volna s a mamája az én édes, jó anyám. Még hasonlít is hozzá. Minden hasonlít. Még a szegénységünk is egyforma. Ő is ilyen szobában lakott, míg élt. Együtt laktunk. Az jó világ volt, akkor még volt valakim, most már senkim sincs! Jó éji!

Gyorsan eltávozott. Egy eleje toppanó uccalányt dühösen eltolt magától. Átloholta a havas uccákon.

Kezdte észrevenni, hogy elérzékenyült és érzékenységet, úgy restelte ez a nagy fiu, mintha valami nagy bűne lenne neki.

De miért is érzékenykedhetett el? Mig beért a „Reflektor“ szerkesztőségébe, mindig ezen gondolkodott, sőt még ott bent is. És arra az eredményre jutott, hogy az a kislány nagyobb hatással volt rá, mint kellett volna.

Igen, az volt. Még most is egyre rágondolt. Sőt a rotációs gépekből kikertült újságok hírei közül rámosolygott az ő szép, barna szeme, azzal a rejtett csillogással ott a félhomályos kapu alatt és míg a híreket irta és nyírta, úgy érezte, mintha a háta mögött állt volna a csinos leányka és siettetné:

— Siess, siess eredj haza és álmodj rólam!

S csakugyan álmodott is róla! Talán éppen abban az órában, amikor Birikére rászólt az anyja, hogy ne hanykolódjék már az ágyában, hanem aludjék! Ha mert volna... de amint behunyta a szemét, rögtön maga előtt látta a szép, szőke fiut, aki feléje hajolt, meg akarta csókolni és hozzája szeretett volna szorulni. S ő úgy félt tőle Nem a csóktól, hanem attól a mástól, amit tőle kívánt. Arcocskája, egész szűz teste lángolt és a haja csupa víz volt az izzadságtól. Végre is az álom győzött. S mintha piros, vonagló, nedves szája harapós csókot lopott volna a fiatal tüzes legény, úgy érezte és kimerülve, elalélva elaludt.

IV.

S másnap mind a ketten úgy érezték, hogy örülnek, hogy nem találkoztak. A férfi azt mondta magában, hogy muló szeszély, muló fellobbanás volt! Nem ment el hozzájuk. Megállta.

A lány pedig azt gondolta, hogy nem jött el. Jobb is. Még megszerette volna a fiút.

Csak a mama sajnálta.

— Olyan jó, olyan kedves fiú! És hozzá ujságiról! Nagy hasznodra lehetne! Kár, hogy el nem jött.

Hanem a mamának nem sokáig kellett sajnálkozni, két vagy három nap múlva, alkonyattájban egyszer csak berukkolt Sándor Géza ur:

— Szerettem volna el nem jönni. De nem tudtam magamnak parancsolni, látni akartam Birike kisasszonyt.

És lehajolt és megcsókolta a színlővendék hófehér, arisztokratikus kis kezét. Mélyen magába szivta a keblekből áradó bakfisillatot.

— Nagyon szép magától, hogy látni akart, felelte a lány mosolyogva és összébb vonta keblén a ruhát.

— Sose mosolyogjon kérem! — mondta Sándor és mélyen belénézett Birike barna szembogaraiba — Ez szomorú dolog, mert nagy ostobaság lenne, ha beleszeretnék magába.

— Ne féljen tőle! Nem megy az olyan gyorsan — mondta mélyen elvörösödve a leánya és testében valami furcsa forróságot érzett fel szállni.

— De nem ám, — vágott közbe a mama, — lehetnek maguk csupán jó barátok is.

— Jó, hát legyünk jó pajtások! — kiáltott fel vidáman Sándor Géza és a leány mellé ülve, kezebe fogta a kezét. Combja a leány combjához ért. — Így ni. Minden bajunk közös lesz és minden örömünk. Hívek és őszinték leszünk egymáshoz és szerelemről sohasem beszélünk! Al a barátság!

És ettől a naptól kezdve Sándor Géza mindennapos lett Birikéknél. Hajította a letagadott szerelem, a bizsergő vére. A vágyódás a letépetlen leánybimbó után, vágyta hallani Birike fiatal, friss hangját és szomjazott belemerülni a csillogó, szerelmi láztól nedves szemeibe.

Mintha csak a családhoz tartozott volna, úgy nézték őt Kálnokiék. És a nyílkedélyű, csinos fiatalember őszintesége a mama részéről is őszin-

téséget provokált. De előbb megpirongatta Géza urfit.

— Kár volt a hivatalt ott hagyni. Biztosabb az és nyugalmasabb, mint az íróskodás. Ebből nem lehet megélni, csak ha kitűnő író az ember. Látja, maga nem tud megélni, éjjeli szerkesztőségi munkával kell megkeresnie a kenyerét.

— Ez igaz, de azért nem panaszkodom. Csak irjam meg a darabomat és csak adják elő, majd megtudok én élni azután a tollam után is jól...

— Adj a isten, remélem Birikének is lesz benné szerepe?

Sándor Géza szemei felcsillantak:

— Hogyne lenne!

— Istenem! — sóhajtott fel a mama — ha akkorára lenne már szerződése.

— Lesz! Ne busuljon Kálnokiné, lesz! Birikének van tehetsége is, szíve is, alakja is. Okvetlen szerencsés jövő vár rá! Nagyon boldog lesz még a leányával.

— Csak lennék is! Rámférne. Sok nyomorúságon mentünk mi keresztül. Az uram mikor meghalt, úgy maradtunk, mint az ujjam. Az ügyvédi irodája jól ment ugyan, jól is éltünk mellette, de félre nem tettünk semmit, Isten csodája, hogy meg tudunk élni. Alig van jövődelmem azután a kis birtokocská után, amim mégis maradt. És mennyibe kerül Birike! Csak tekintene végre rám is a jó isten!

V.

Birike akkor nem volt odahaza, mikor a mamája ezt mondta. Csak este jött haza.

A mamája még akkor is panaszkodott, de hirtelen abbahagyta, mikor belépett a lánya.

— Ugye, Géza, a mama megint panaszokkal mulattatta? Csakugyan, mintha koldulni akarna! — vetette oda élesen a lány.

— Tőlem? — kacagott fel a fiatalember. — Ugyan ne bolondozzon Birike, hiszen én még maguknál is nagyobb koldus vagyok, mert én ma-holnap már a reménységem is elveszitem ebben a nyomorúságos küzdelemben. Legfeljebb majd én koldulhatok magától, ha majd nagy művész nő lesz.

— Vajjon mit? — kérdezte meleg hangon a lány és égő arcocskáját közelebb vitte a hírlapíróhoz.

— Azt a kegyet, hogy akkor is

ismerjen meg és jó barátjának tartson!

A lány átfonta karjával Sándor Géza nyakát és őt finom ujjával beleszántott a fiú szőke, dus hajfűrteibe.

— Mindig, édes Géza, mindig annak fogom tartani.

És valóban úgy látszott, hogy ez az eszményi barátság a két fiatal között állandóan megmarad. És pedig ideális barátságnak marad meg. Érzéki szerelemről szó sem volt közöttük, a vágy éhes bestiája csendesen szundikált szívük ketrecében és óvakodtak felingerelni. Bizalmasak és meghittek voltak egymáshoz, mint két jó pajtás s úgy látszott, mintha az a meleg rokonszenv, melyet egymás iránt éreztek, a közös ideálok iránt való rajongásban olvadt volna fel és nem maradt volna belőle semmiesem a bűnös testi szerelem számára.

Az irodalom és művészet, a kultúra és haladás rajongói voltak mind a ketten! Órákig elbeszélgettek egy-egy könyvről, amit együtt olvastak el és kipirult arccal, lázasan gondolkodva arra az időre, amikor majd Birike a Sándor Géza darabjában, a „Tűzhalál“-ban, fog játszani.

S azt hitték, hogy ehhez semmi köze sincs az erőltetett szerelemnek! Annyira elfoglalták magukat, lehet, hogy készakarva, lehet, hogy öntudatlanul, az eszményi világ dolgaival, hogy a valódi világ érzései, mintha nem is léteztek volna reájuk nézve.

Mindössze egyszer került szóba a realiztikus szerelmi szeretkezés kérdése s akkor Sándor Géza cinikusan mondta:

— A szerelem vagy ostobaság, vagy fénytűzés! Szegény embernek nem lehet ideje egyikre sem.

— Maga még nem volt szerelmes soha? — kérdezte a lány aggodó kíváncsisággal.

— Soha s nem is leszek! Csak legyen az embernek egy kis esze, tud uralkodni a szívén.

Birike ezen az estén szótlan és kedvetlen volt.

VI.

Kálnokiék más, nagyobb lakásba költöztek és a leánynak egyszerre telni kezdett mindenre. A feltékenységgel együtt ébredt fel Sándor Gézában a szerelem.

Sándor Géza féltetni kezdte Birikét és ekkor tudta meg hogy ő szereti. S hiába hívta segítségül józan esztét, csak olyan vad és ne-

A HÜ ASSZONY

vetséges volt, mint a többi féltékeny szerelmes. Másnap délelőtt hazakísérte. Birikét a színtanodából. Szemrehányásokat tett neki:

— Miből telik a lakásra? A szép ruhákra? Kicsodája van magának? Akarom tudni!

A leány először megijedt, amint meglátta Sándor arcán a féltékenységek dühös kifejezését, de a következő pillanatban már örömmel gondolt arra, hogy a férfi mégis szereti őt és kihívó ravaszsággal, hogy a férfi szint valljon, kérdezte:

— Mi köze magának hozzá? Micsodám maga nekem?

A férfi rajongva, imádattal nézett a szép leányra:

— Semmije se vagyok, de szeretem!

A leány hosszasan ránézett a fiatal emberre és boldog mosoly futott végig az arcán:

— Csakhogy végre megmondta! Rég sejtettem! Aminthogy maga is sejtette, hogy én szeretem.

Sándor Géza elragadtatással csókolt meg a leány kezét és hiába kereste a szavakat, nem tudott a leánynak egyebet mondani, csak egyre ismételte:

— Édes, drága Birikém!

Hazaértek és alig tették be maguk után a lépcsőház ajtaját, a férfi átkarolta a leány éhesen reszkető, meleg, puha testét és elkezdte örülni csókolni arcát, vonagló, merészív ajkait, nagy, égő szemeit, illatos haját. Azután a két kemény félgömbként dudorodó keblekre mártotta szomjas száját és vadul harapta az apró, édes kék gömbölyűséget. A leány nem birt védekezni a perzselő csók-özön ellen és talán nem is nagyon akart, mert testén lázasan átfutott a forró, szüzi vére.

Mind a ketten érezték a szerelmet s az parancsolt velük. És Birike csak akkor bontakozott ki ijedten, mikor nyílt az ajtó s valaki jött utánok, fel a lépcsőn.

— Szeretsz?

— Nagyon!

Suttogtak egymásnak, egymáshoz simulva és úgy menve fel a lépcsőn...

„Orest.”

Kérem ne dobja hajlított butorait a tűzbe!!!

Az összes hajlított butorok javítóműhelye.

Kivánatra házhöz jövök.

Gönczöl Mihály

Temesvár III. Hunyadi-ut (Bul Carol) 54

Kardalai ur már második hete törte a fejét, hogy milyen ajándékkal lepje meg b. nejét, Kardalainé született Mentaller Melindát, rohamosan közelgő születésnapja alkalmából. Tudta, hogy az asszony homályos, kéjes gyöngybútonokról ábrándozik és hogy szeretne még egy szürke taftruhát vérvörös rózsákkal, amilyent Fedákon látott, — mindamellett szeretett volna ő is másfélvi házasságuk után végre egy becsületes marhahúst, egy kozmáttan bablevest enni délben, mikor holtfáradtan hazaérkezett a hivatalból; — ajándéku-
l tehát egy szépen sveifolt szakácskönyvet vásárolt diszkötésben, a szerző arcképével és autogrammjával együtt, potom árért.

— Itt van fiacskám! Csinálj szépen, sorjában mindent úgy, ahogy a könyvecske előírja és hosszú életű leszel a földön, valamint enni ad az ég állatainak hivatalból portómentesen, bár műsorváltozás joga fentartva.

Melinda a megható szónoklattól, könnyezve vette át a könyvet, meg is köszönte és ezentul, oh csodácsodája, jobbnál-jobb falatok kerültek az asztalra: Hindenburg-szelet Mazuri tóval; Paprikás de vörös-ördög von Molnár; Russ Mars! mert lövök, az anyád és hasonló ingyencségek s az illatos Mokka után Kardalai belemerülve a „Nap“-ba, boldogan szivta a halványpettyes regalitaszokat, — míg Melindának Sándor ur, Kardalai barátja udvarolt halk értekezéseket a boldogtalan szerelemről.

Aztán egy délben hiába várta Kardalai az ebédet és hiába várta a feleségét. A vén álló óra hal-
kan elütötte a hármát, a négyet, a hatot, — a mindenes csak azt tudta mondani, hogy a nagyságos asszony a Sándor ural ment el, — elütötte a hetet, a nyolcat, a tizet, — Kardalai támoltygott az éhségtől és dühöngött, — elütötte az éjfél is, mikor Melinda kócosan, kigombolt cipővel, felszakított bluzzal hazaérkezett.

Kalapját ásitva dobta le a tükör előtt, a haját megigazitotta és férjét, aki úgy üvöltött, mint egy állatkerti sakálban a napidijas hordár, csitítva nyugtatta meg:

— Ne kiabálj apuska! Hiszen én csak azt tettem, amit te parancsoltál; megcsináltam szépen sor-

jában mindent, amit a szakácskönyv előírt: Először a leveseket, aztán a sülteket, a tésztákat és végül megcsináltam azt is, ami az utolsó lapon állt.

— Na és mi állt az utolsó lapon?

— Hogy mi állt?

— Olvasd! — és mutatta az utolsó oldalon a hirdetést:

— „Udvarlóját vigye el a „Tiltott szerelem“-szállodába, puhaágy, zavartalan boldogság várja.”

Az attól függ.

Egy butorüzletbe bement egy nő és diványt akart vásárolni. A segéd már vagy tízet mutatott, a türelme kezdte elhagyni, amikor végre az urinő megszólalt, miközben egy kékáthuzatos diványra mutatott:

— Mit ér ez?

A segéd erre szemtelen cinizmussal felelt:

— Az attól függ, hogy ki fekszik rajta.

Családi élet.

Az iskolában a fiúk azt a feladatot kapják, hogy írjanak a családi életéről.

Móricka hazamegy és kérdezi az apját:

— Apa, hogyan jutottam én hozzátok?

— A gólya hozott, kis fiam.

— És hogyan jutott hozzátok Anna hugom?

— Hát őt is a gólya hozta.

Móricka beírta ezzel a felvilágosítással és este a következőket írta bele iskolai füzetébe:

A családi élet. A mi családukban nincsen családi élet és így erről nem tudok bővebben írni.

Kárpitos,

Paplanos,

Ablakrolló és

Redőnyszerelés.

Ugyanezek kereskedése és szakszerű javítása garancia mellett.

Szekerka László

kárpitosmester, TIMIȘOARA II.
Rékási-ut 15.

Álmok, vágyak

— Eredeti kézirat —

A vacsoránál Olga fáradtnak és kedvetlennek látszott, apja meg is kérdezte, mi baja van.

— Fáj a fejem apukám — felelte Olga és alighogy letette az evőeszközöket, kezét csókolt és ment be a szobájába.

Alig ért azonban be, egyszerre megváltozott.

Először is halkan az ajtóban megfordította a kulcsot, azután sietve szaladt szekrényéhez és fehérneműi mögül egy kis könyvet vett elő.

Erótikus könyv volt, mit a délelőtt hozott neki nagy titokban és ezer remegéssel egyik barátnője és most alig várta, hogy belekezdjen az olvasásba.

Letette a könyvet az éjjeliszekrényre és nagy sietve vetkőzni kezdett.

Kibujt ruhájából, azután lecsusztalta magán a kombinét. Leült az ágy szélére, ott letolta erős combjairól bugyiját, azután az inget emelte le magáról feje fölé. Meztelen maradt egy percre és gömbölyű keblein rózsaszínben vibráltak a lányos bimbók...

Magára kapta sebtében hálógingét, azután lehajolt, levetette cipőit és letolta combjairól csillogó selyemharisnyáját, melynek szálai ragyogtak az éjjeli szekrény állólámpájának fényében.

Azután gyorsan bebujt ágyába, magára huzta a sárga selyempaplant, közelebb huzta az állólámpát, kezébe vette a könyvet és nemsokára borzongó vágyakkal és mámoros tekintettel olvasta a forró sorokat:

„A gróf benyitott a szobába és ott találta a feleségét, aki az ágyon feküdt és a legkicsapongóbb, buja pózban szeretkezett a fiatal titkárral...

Az asszony, a gőgös, büszke, hideg asszony arca eltorzult a kéjtől, falánk, parázna ajkával szinte falta a férfit.

Közeledett. Azok nem vették észre, mohó szájjal korbácsolták

fel egymás vágyát a mámor csúcsára.

A gróf agyát előntötte a sűrű, nehézszagú vér, fölkapta az asztalon heverő tört és markolatig beledöfte a fiatalemberbe.

Az haldokolva, de még az élvezet extázisában vonaglott meg, azután hörögve siklott le a földre, de az asszony forró szájával még akkor is csókoltá őt, hogy magáévá tegye a férfi teljes kielégülését, azután mint jólakott ledér nőtény nyalogatta meleg ajkát fáradt nyelvvel.

A gróf újból felemelte a tört, de látva az asszony csupasz testét, mely mintegy ölelésre széttárt, kéjt befogadni akaró tagokkal feküdt előtte, felülkerekedett utálatán, gyűlöletén, bosszúvágyán keresztül a him és magáévá tette felesége lealjasított testét, rajongó csókokkal borította bemocskolt ajkát...

Ez volt a kis könyv vége és Olga sietve oltotta el a villanyt, bebujt a paplan alá. Fogai összevacogtak, keble lázasan pihegett, combjai buján nyújtózkodtak egymás mellett.

Lassankint kibírhatatlan lett a forróság, annyira, hogy ledobta magáról a paplant és föltúrte tett kis hasán a hálóginget.

Hirtelen egy férfi jött be a szobába, pedig tudta, bezárta az ajtót. Sikoltani akart, amint az őt így meztelenül végignézte falánk tekintetével, de mégsem sikoltott, még csak le sem takarta meztelen alsótestét, sőt azt is eltűrte, hogy a férfi egészen az ágya mellé lépett és becézni kezdte őt csókjaival. Csak mikor a férfi kezei remegve babráltak meztelenségén, fogta el undor és riadt tiltakozás. Sikoltozva taszította el magától, de az közelebb feszült hozzá és vad simulása lassankint mámorral töltötte el, törzse ellankadt a hasz talan erőlködéstől és testébe a férfi testén keresztül sohanemér-

zett vad gyönyörűség lángja csapott. Akkor még egy férfi lépett a szobába, de ő nem szégyelte magát, hanem eszeveszett vágygal visszacsókolta az elsőt és hívta a másodikat is, aki jött és végigsimitott a kezével a testén.

De olyan szörnyű hideg volt a keze, hogy Olga összeborzongott, följiéd... és látta, hogy a sötét szobába halkan besüt a holdvilág, róla pedig leesett a paplan és teste egészen libabőrös az éjszaka hideg levegőjétől.

Sietve magára huzta a paplant és gyötrődve forgolódott az ágyában. Hát csak álom volt... kéjes, gyönyörűséges álom... Rágondolt és teste lassankint ismét átmelegedett és ujjai, midőn óvatosan végigsimitották tagjait, érezték a sima bőr forróságát. Lelkében frivol képek, jelenetek villantak föl.

Eleinte összezsugorodott a paplan alatt, azután behunyta szemeit és teste önkéntelenül az odaadás elnyulva felkinálkozó pózát vette fel.

— Nem szabad... az fáj nekem... maga olyan erős... forró... jaj, csak azt nem...

Kezei végigszaladtak pihegő testén és lázas, kéjes extázisban sugta, lihegte ezeket a szavakat a láthatatlan férfinak, aki képzeletében most föléje ereszkedett, hogy megvívja szüzességét.

Teste és lelke egyaránt bele-siklott a képzelt mámorba és a beteljesülés pillanatában, mely után közvetlenül összezsugorodtak feje fölé az alvás öntudatlan hullámai, könnybe borultak a szemei.

És reggel, amikor fáradtan, öszszetörve, karikás szemekkel felébredt Olga, hirtelen gondolkodóba esett, ébren álmodozott-e, az álom hazudott, vagy talán a való teljesedett be?...

Égető Sándor.

Pályázat!

Lapunk kiadóhivatala e heti számunktól kezdve novellapályázatot hirdet három havi időtartamra. A novellapályázatra három díjat tűz ki. Mégpedig:

I. díj		1000 lei.
II. „		800 „
III. „		500 „

Lehet pályázni novellával, tárcával és elbeszélésekkel, a következő feltételek mellett:

A pályázatra szánt munkának szigorúan alkalmazkodni kell lapunk irányához. Csakis erőtikus és nem humoros kéziratok jöhetnek figyelembe. Pályázni lehet eredeti, eddig sehol meg nem jelent kéziratokkal, de lehet pályázni németből, franciából, angolból vagy olaszból vett fordítással is. Ezt a körülményt mindkét esetben a kéziratban a beküldőnek fel kell tüntetni.

Csak tiszta, olvasható, lehetőleg géppel irt kéziratok lesznek felülbíráva. A papirosnak csak egyik oldalára szabad írni, a másik oldal üresen hagyandó.

Lehet pályázni jelige alatt is, de a kiadóhivatalnak a pályázó pontos nevét és címét feltétlenül tudni kell.

Egy és ugyanazon személy több kézirattal is részt vehet a pályázaton, de mindegyik kézirat alá más-más jelige irandó. A pályamunka 2 oldaltól 6-8 oldal terjedelmű is lehet, ha azonban a pályamunka jó és minden bírálatot megbir, úgy a hosszúság nem mérvadó.

Három hónap múlva hivatalos zsűri ül össze, aki a beérkezett és leközlött munkákat felülbírálja és a díjakat az illetőnek készpénzben kiutalja.

Amennyiben a pályázatra regénynek beillő, hosszabb lélekzetű munka érkezne be, úgy joga van a kiadóhivatalnak a szerzőtől megvásárolni és a lapban közölni.

A RÓKA!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

Bogos János

Lakatos, vízvezetési- és csatornázási
szerelő

Elvállal minden e szakmába vágó új
valamint javítási munkákat a leg-
olcsóbb árak mellett. 19

TEMESVÁR, Gyárvaros, Buziási ut 1.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét Mann cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timisoara I.
Mercy ucca 2.

„Tríes” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tríes, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sítése).

Fratii Györfly Testvérek Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

„Perfect”

Bélyegzőgár, vésnöki műin-
tézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros,
Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Vizumokat és más meg- bizásokat Bukarestbe 36 óra alatt elintéz PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

A legelegánsabb férfifehérműt és pyjamát mérték után készíti

„Lavatio”

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II., Str. 3 Auguszt (Andrássy ut) 16 szám.

Németországi fehérmű szakember! (28)

Bármilyen kofta kell önnek,

legolcsóbban kizáróan a

Hegedüs koftásbolt

szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!

Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszept-
tikus kátrányszappannal, manikűr, ondolás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrt hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépitse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. L a s s a r-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Jancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után